ŠVENTO KAZIMIERO DRAUGIJOS LEIDINYS

Masonai arba parmazonai

Parašė

D-ras A. Maliauskis

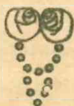

KAUNAS „ŠVIESOS“ SPAUS'UVĖ 1926 M.

Masonai arba parmazonai

Parašė

D-ras A. Maliauskis

KAUNAS 1926

Pašnekesys Birutės pušyne.

Įžanga.

Praėjusiąją vasarą Palangoje susitiko du senai besimačiusiu jaunystės draugu: vienas buvo liaudies mokytojas Petras Šaulenis, o antras labai mokytas vyras Antanas Gabraitis. Bevaikščiodamu Birutės pušyne, jiedu sutiko kelis valstiečių liaudininkų šulus, kurie kvietė mokytoją Šaulenį vakarą ateiti pas juos į kaž kokį susirinkimą. Jiems paėjus šalin, *Pranas Šaulenis* sako: „Atsisėskiva į šitą gražų žolyną, aš noriu su Tamsta pasitarti apie labai rimtą dalyką.

Antanas Gabraitis. Gerai, gerai, sėskiva, čia gera vieta, galėsiva pasikalbėti.

Šaulenis. Užvakar po pietų buvo pas mane atėjęs vienas iš šitų valstiečių liaudininkų vadų ir labai karštai mane prikalbinėjo, kad įsirašyčiau į masonų organizaciją. Jis taip man gyrė masonus, jog, rodos, visame pasaulyje nieko geresnio už juos neberasi.

Man pačiam masonų organizacija mažai težinoma. Nesutikau į ją rašytis, kol gerai sužinosiu, kas tie masonai yra. Kadangi Tamsta gerai pažįsti masonus, manau, kad man paaiškinsi, kas jie yra, o būda-

mas mano ištikimas draugas, tikrai man patarsi, ar verta su masonais susidėti, ar ne.

Gabraitis. Noriai paaiškinsiu Tamstai, koki yra masonų organizacija, ko jie siekia, o tuomet pats pamatysi, ar verta su jais susidėti, ar ne.

Masonija yra slapta bedievių arba tikybos griovikų ypatinga organizacija. Prie jos priklauso patys aštrieji bedieviai, laisvamaniai, socialistai, o masonų vadais paprastai yra žydai.

Šaulenis. Ką reiškia žodis masonai?

Gabraitis. Masonai kartais vadinas ir franmasonais. Ir masonai ir franmasonai yra prancūziški žodžiai. Lietuviškai išvertus, masonai reiškia mūrininkai, o franmasonai reiškia laisvieji mūrininkai. Lietuviai ir seniau susidurdavo su masonais, sulietuvino prancūzišką žodį franmasonai ir padarė iš jo parmazonai· Tatai masonai, franmasonai, ar parmazonai, reiškia tuos pačius žmones, kurie priklauso prie parmazonijos, arba masonų organizacijos.

Nors masonų draugija yra slapta, tačiau bent paskutiniuoju laiku jos paslaptys liko išvilktos aikštėn. Yra nemaža mokslininkų, kurie daug metų tyrinėjo paslaptingą masonų, arba parmazonų veikimą. Tad dabar, kaip sako profesorius Claudio Jannet, masonų paslaptys jau yra aiškiai ištirtos ir aprašytos.

Šaulenis. Ar nenurodytumei Tamsta ir man kokios knygos, kur būt aiškiai išdėstytas masonų veikimas?

Gabraitis. Aš Tamstai patariu šitą knygą apie masonus: Dr. Friedrich Wichtl, Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik. J. F. Lehmanns Verlag, München.

Toje savo knygoje D-ras F. Wichtl patikrintais dokumentais įrodė, kad masonai stengias išgriauti krikščioniškąjį tikėjimą, krikščioniškąją dorą, įvykinti pasaulinę respubliką, kurioje vadovaus masonai, o kadangi masonams beveik visur vadovauja žydai, tad žydai su masonų pagalba tapsią pasaulio valdytojais.

Tai Wichtlio knygai pasirodžius, masonų ir žydų laikraščiai biauriausias savo pamazgas liejo ant Wichtlio galvos, dergė jį, kiek begalėdami, bet neįstengė įrodyti, kad bent kas toje knygoje būtų netiesa. Ypačiai jiems nepatiko tas knygos skyrius, kur aprašyta, kokią rolę žydai lošia masonijoj.[1])

---

[1]) Be minėtosios Wichtlio knygos, geriausieji veikalai apie masonus yra šitie: 1) Dechamps-Jannet, Les Sociétés secrètes et la Société, 3 tomai, Paris; 2) A. Neut, La Franc-Maçonnerie 2 tomai; 3) Gautrelet, La Franc-Maçonnerie et la révolution, Lyon; 4) Crétineau-Joly, Histoire du Sonderbund; 5) Crétineau-Joly, Eglise romaine en face de la Révolution; 6) Pachtler. S. J. Der stille Krieg der Freimaurerei gegen Thron und Altar, Freiburg; 7) Eckert, Der Freimaurerorden in seiner wahren Bedeutung,

Masonų pradžia.

Šaulenis. Iš kur masonai yra atsiradę?

Gabraitis. Masonai stengias paslėpti ir savo pradžią, ir savo įkūrėją. Delto apie savo pradžią jie skleidžia neįtikėtinas pasakas. Vieni masonai tvirtina, kad jų organizacija prasidėjusi Indijoj, kiti sako, kad Memphise, kiti masonai tvirtina, kad parmazonus įkūręs Hiram, kurs statęs Saliamono bažnyčią. Kiti masonai tvirtina, kad masonus (masonų organizaciją ar draugiją) įsteigęs Kainas, kurs užmušė savo brolį Ablių. Del to masonai garbina Kainą, del to jį garbina ir valstiečių liaudininkų laikraštis „Lietuvos Ūkininkas“ savo priede „Jaunimas“ Nr. 17, 1925 m. Ir dabar dar yra tokių, kurie tiki į masonų skleidžiamąsias nesąmones. Kiti aiškina, kad masonai esą kilę iš kreivatikių gnostikų, manichiejų, albigensų ar iš ištvirkusiųjų templiarijų.

Kai kurie masonai, norėdami įrodyti, kad jie esą

Dresden; 8) Der Prozess gegen die Attentäter von Sarajewo, aktenmässig dargestellt von Professor Pharos, Deckers Verlag, Berlin; 9) Lous Daftė, Die geheimen Gesellschaften und die Juden, Verlag Styria Graz. l. g. Tais veikalais ir aš naudojaus. Iš jų paimta ir dauguma mano šitoje knygutėje idėtųjų citatų. Autorius.

kilę iš templiarijų, sufalsifikavo dokumentą, vadinamą „Tabula aurea Larmenii“. Naujausieji mokslo tyrinėjimai įrodė, kad tas dokumentas yra masonų sufalsifikuotas. Masonų, arba parmazonų pradžia yra šitoki.

Viduriniais amžiais buvo didžios mūrininkų ir kitokių amatninkų draugijos. Tas draugijas paprastai vadina korporacijomis. Ir mūrininkų, ir kitų amatų korporacijose, arba draugijose, sąnariai buvo trijų rūšių: mokiniai, pagelbininkai, arba gizeliai, ir meistrai.

Bet ilgainiui tos amatninkų korporacijos, arba draugijos, iškrypo ir susilpnėjo. Meistru begalėjo tapti arba meistro sūnus, arba tas, kurs vedė meistro dukterį, o šiaipjau mokiniams, ar gizeliams, meistrai įvedė tokius sunkius egzaminus, jog beveik nė vienas nebegalėjo tų egzaminų išlaikyti ir tapti meistru, kad ir kaž kaip būtų išmokęs savo amato.

Del to daug mokinių ir gizelių buvo nepatenkintų. Jie susidėjo į slaptą organizaciją, arba sąjungą, kurią sutvarkė taip pat, kaip kad buvo sutvarkytos viešosios amatninkų organizacijos. Jų sąjungoje taip pat buvo ir mokinių, ir pagelbininkų, arba gizelių, ir meistrų. Tik tapti meistru čia buvo daug lengviau.

Šaulenis. Bet del ko ta jų sąjunga, ar draugija buvo slapta?

Gabraitis. Jų draugija, ar sąjunga, buvo slapta delto, kad valdžia griežtai draudė tverti kitas amatninkų draugijas šalip tų, kurios jau buvo ir kurioms

vadovavo anie minėtieji meistrai, kurie buvo įvedę savo gizeliams, ar pagelbininkams, tokius griežtus egzaminus.

Kadangi naujai sutvertoji nepatenkintųjų amatninkų sąjunga buvo slapta, tad kiekvienas tos sąjungos sąnarys prisiekdavo laikyti paslaptį, niekam neprasitarti apie savo slaptąją draugiją ar jos veikimą.

Tokių slaptų draugijų, ar sąjungų, ilgainiui pristeigta daug. Kad neišduotų sekreto ir susižinotų su kits kitu, tų draugijų nariai ėmė vartoti paslaptingus ženklus arba simbolius.

Kadangi tos amatninkų draugijos, ar sąjungos buvo slaptos, be jokios priežiūros, ilgainiui į jas įsibrovė bedieviai, ir kitokie tikybos priešininkai. Jie susitarė ir paėmė į savo rankas tų draugijų vadovavimą; ėmė darbininkus kurstyti ne vien prieš senuosius neapkenčiamuosios meistrus, prieš esančiąją tvarką, bet ir prieš tikybą, kuri palaikanti tą tvarką.

Taip bedieviams, ar tikybos priešininkams, beveikiant, slaptosios darbininkų, amatninkų organizacijos tapo bedieviškomis draugijomis. Amatai ir jų reikalai liko nustumti į šalį, beliko tik draugijos formos ir vardai, o pačios draugijos besivertė politika ir tikėjimo griovimu.

Kadangi iš tų slaptųjų draugijų pačios galingosios ir pačios veikliosios buvo mūrininkų draugijos, tad ir ėmė žmonės vadinti visas slaptąsias amat-

ninkų draugijas mūrininkų, arba laisvųjų mūrininkų draugijomis, o jų sąnarius — mūrininkais, arba laisvais mūrininkais, o prancūziškai — masonais, arba franmasonais.

Ilgainiui tos masonų, arba parmazonų, draugijos ėmė vadintis nebe draugijomis, bet masonų arba parmazonų ložomis.

Del to ir dabartiniai masonai senu papratimu vadinas masonais, arba mūrininkais, franmasonais, arba laisvaisiais mūrininkais, nors jie mūrijimo amatu neužsiima. Kaip anų senovės amatninkų draugijų, taip pat ir dabartinių ložų nariai vieni vadinas mokiniais, kiti pagelbininkais arba gizeliais, o kiti meistrais. Ir dabartiniai masonai vartoja visokių slaptų ženklų, reikalauja nuo įstojančių priesaikos, kad jie niekam neprasitartų apie masonų ložas ir kas ten yra daroma.

Šaulenis. Dabar suprantu, del ko masonai, ar parmazonai vadinas tokiu keistu vardu, bet gal Tamsta pasakysi, kada apie masonus ir jų veikimą pasaulis tikrai sužinojo?

Gabraitis. Masonų buvimas ir jų pragaištingas veikimas tikrai buvo žinomas jau pradžioje aštuonioliktojo amžiaus. Popiežius Klemensas XII savo raštu, vadinamu „In eminenti“ 24 bal. 1738 metais pasmerkė masonus, kaipo tikėjimo ardytojus, ir atskyrė nuo Katalikų Bažnyčios visus tuos, kurie prisidėjo prie

masonų, ar vaikščiojo į jų susirinkimus. Popiežius Benediktas XIV kovo 18 dieną 1751 m. pakartojo tą masonų pasmerkimą, kurį buvo paskelbęs popiežius Klemensas XII.

Pirmosios valstybės, kurios ėmė varžyti masonų plitimą, buvo protestoniškosios. Holandijos valdžia išleido masonus varžantį dekretą 1735 metais, Geneva — 1738 metais, Zürich — 1740 m., Bern — 1745 m. Neprotestoniškosios valstybės masonus ėmė varžyti vėliau. Ispanijos karalius Ferdinandas VI liepos 2 dieną 1751 metais paskelbė įsakymą, kad masonai turi būti baudžiami, kaipo tėvynės išdavikai. Bavarijoj parmazonybė uždrausta 1784 m., Austrijoj — 1795 m., Badene — 1813 m. Įsigalėjus bedieviams 19 šimtmetyje, valstybės atšaukė tuos varžymus, kurie buvo taikomi masonams.

Masonų organizacija.

Šaulenis. Kaip masonai yra susiorganizavę?

Gabraitis. Masonai yra susidėję į ypatingas draugijas, kurios vadinas masonų, ar parmazonų ložomis. Loža masonai vadina ir savo susirinkimų vietą.

Viso pasaulio masonai vadina save broliais. Rašte žodį „brolis“ masonai sutrumpina. Prie pirmųjų to žodžio raidžių pastato tris punktus. (br∴), del to parmazonus dažnai vadina trijų punktų broliais.

Masonai turi savotiškus ženklus, kuriuos jie nešioja, savotiškus žodžius, savotišką rankų paspaudimą. Pagal tai jie pažįsta kits kitą esant masoną. Savo posėdžiuose masonai užsideda savotišką rūbą, būtent, žiurstą su masoniškais ženklais. Tie ženklai yra: cirkelis, kelė, vinkelis ir kūjis. Be to, masonų ženklas yra šešiaragė, arba Dovido žvaigždė, lygiai toki pat, kokią vartoja žydai, kaipo-žydiškumo ženklą.

Masonų, arba parmazonų ložos yra įvairių rūšių, kitaip sakant, masonai laikos įvairių apeigų. Masonai visų pirma dalinas į žydruosius ir raudonuosius. Vieni vadinas žydraisiais masonais del to, kad jų ženklai yra žydros spalvos; kiti vadinas raudonaisiais masonais del to, kad jų ženklai yra raudonos spalvos. Žydrieji masonai kartais vadinas Jono ložomis, o raudonieji — Andriejaus ložomis.

Žydrųjų, arba joninių masonų sąnariai dalinas į tris laipsnius. Pirmojo, arba žemiausiojo laipsnio masonai vadinas mokiniai,. antrojo laipsnio jie vadinas gizeliai, o trečiojo laipsnio jie vadinas meistrai. Penki meistrai gali tverti naują ložą. Kiekvienas priimtasis į ložą tampa visos masonų organizacijos sąnariu.

Prie tų trijų laipsnių mokinio, gizelio ir meistro, kuriuos turi ir žydrieji, ir raudonieji masonai, kai kurios masonų ložos pridėjo dar daugiau kitokių laipsnių su įvairiais, kartais labai keistais vardais. Taip šit prancūzų parmazonai prie trijų pirmųjų laipsnių pri-

dėjo dar keturis naujus laipsnius. Septynis laipsnius turi ir Anglijos masonai, ir Didžioji Vokietijos loža. Parmazonai illiuminatai, kuriuos įsteigė Weisshaupt, turi devynis laipsnius, švediškųjų apeigų masonai, kuriuos įsteigė K. F. Eklef, turi dvylika laipsnių. Andriejaus, arba raudonieji masonai, turi trisdešimt tris laipsnius. Škotijos apeigų masonai turi 33 laipsnius. O Misraimo apeigų masonai, kuriuos įsteigė žydas Michel Bédarride su savo dviem broliais, turį net devyniasdešimts laipsnių.

Svarbesnę rolę masonų tarpe lošia aukštesniųjų laipsnių masonai. Vienas iš pačių žymiųjų ir charakteringųjų aukštosios masonijos laipsnių yra trisdešimtasis laipsnis, vadinamas Kadošo kavalieriu. Keliamasis į Kadošo laipsnį masonas prisiekia masonų vyriausybei visišką paklusnumą, ištikimumą, nors del to reikėtų ir mirti; prisiekia vykinti savo vyresniųjų įsakymus pagaliau su ginklų pagalba, prisiekia kovoti su popiežium, naikinti tikėjimą visais prieinamais įrankiais, t. y. neteisingais liudijimais, melais, šmeižimais, nužudymais ir t. t.[1]) Tatai kai kurie rašytojai Kadošo laipsnio masonus vadina stačiai žmogžudžiais (assassins).

Anot masonų vado ir rašytojo Ragon'o, ta Kadošo laipsnio ypatybė esanti aukščiausia parmazonų

[1]) Masonų ritualas, vadinimas „Maçonnerie pratique", Paris, l. 290 ir sek. 358—365.

filosofija, jų idealas. Tas laipsnis turįs kelią rodyti visiems žemesniesiems masonams.

Viešai žinomasis vyriausysis masonų vadas ne visuomet yra faktinuoju vyriausiuoju vadu. Dažnai pasitaiko, jog kokį labai aukštai visuomenėje pastatytą asmenį masonai paskelbia savo vyriausiuoju vadu dėlei pasipuošimo, o tikruoju vyriausiuoju vadu, kurs faktinai valdo masoniją, yra viešai visuomenei nežinomas. Tie nežinomieji vadai, kurie faktinai vadovauja masonams, paprastai yra žydai.

Tur būt, pati žymioji ir pati svarbioji masonų sąjunga yra Francijoj. Ta sąjunga vadinas „Grand Orient de France“ (Francijos Didieji Rytai). Ta sąjunga yra pati galingoji Francijos masonų įstaiga. Ji yra aukščiausia Francijos parmazonų mokytoja, įstatų ir įsakymų leidėja, vyriausia valdytoja ir teisėja. „Didžiųjų Rytų“ sąjungos visuotinis susirinkimas esti kartą per metus. Tas susirinkimas vyriausiai sprendžia savo sąnarių masonų klausimus. Bet tikrieji minėtosios masonų sąjungos valdytojai yra „Didžiųjų Rytų“ taryba, sudėtoji iš trisdešimt trijų aštriausių parmazonų. Kiekvienas tos tarybos narys turi pasižadėti, kad nei jis pats, nei jo vaikai nesilaikys jokios religijos. Tą tarybą renka masonų sąjunga „Didieji Rytai“ per visuotinįjį savo susirinkimą. Ta taryba visuomet gyvena Paryžiuj.

Neunburge Šveicarijoj 1900 metais liko įsteigtas

tarptautinis masonų biuras. Svarbesniuosiuose klausimuose jis turi suvienyti viso pasaulio masonų veikimą ir visą jos galybę uždėti ant svarstyklių, kad ta galybė tikrai nusvertų masonų naudai.

Šaulenis. Kokie žmonės yra labiau pageidaujami masonams?

Gabraitis. Masonai, norėdami turėti didesnės įtekmės į pasaulio reikalų bėgį, stengias įtraukti į savo ložas kuo daugiau pačių žymiųjų žmonių, būtent, karalių, ministerių ir kitų aukštesniųjų valdininkų, generolų, parlamento (seimo) atstovų, turtuolių, rašytojų, laikraštininkų, advokatų, mokytojų, partijų vadų ir t. t.

Masonų tarpe yra daug ir didžių niekšų, kurie varo savo smerktinus darbus, pasislėpę po paslaptingu parmazonų uždangalu. Parmazonų ložos yra geriausia priedanga galvažudžiams, prigaudinėtojams, silpnesniųjų naudotojams.

Visais laikais masonų ložos buvo prieglaudos pagaliaus ir didžiams niekšams[1]) „Kokie žalčių ainiai ten išsiperėjo, sako rašytojas Backoffner, kurie užnuodytais vaisiais įvedė tokį visuomenėje ištvirkimą, apie kokį nieks ir nesvajojo".

Šaulenis. Koki nauda iš tokių masonams?

Gabraitis. Masonai labai brangina ir traukia į savo ložas ypač tuos, kuriems apkyrėjo religija, kurie

---

[1]) Rapp, Freimaurer in Tirol, I. 157.

blogu savo gyvenimu nutolo nuo krikščionybės, nelaikos jos įsakymų, laiko tuos įsakymus nepakeliamais varžymais, neapkenčia krikščionybės, kuri smerkia jų piktadarybes. Iš tokių masonai susilaukia uolių tikybos ir doros griovikų.

Masonai traukia į savo ložas ir tuos, kurie yra nepatenkinti dabartine valdžia. Iš jų masonai susilaukia užsidegusių revoliucionierių.

Masonai traukia į savo draugijas mokytojus, kad šitie, išauklėtų vaikus masonų dvasioje, perdirbtų vaikų protą ir valią pagal masonų dvasią. Kas nori pats įsitikinti, tepažvelgia bent į kaikuriuos mūsų mokytojus, prisirašiusius prie profesinės mokytojų sąjungos. Masonai traukia į savo ložas laikraštininkus, kad jie per laikraščius skleistų masonų dvasią, gintų masonų reikalus ir t. t.

Bet labai gabių, gilaus mokslo, savarankiškų žmonių masonai nenori, nes tokie paprastai yra nenuolaidūs, o masonai ieško tokių, kurie aklai vykdytų jų sumanymus. Del to masonų tarpe yra daug siaurapročių, fanatikų.

Šaulenis. Kaip masonai traukia tuos žmones į savo draugijas, arba ložas?

Gabraitis. Vienus masonai pritraukia savo slaptumu, kitiems jie įkalba, kad masonai esą labiau susipratę, daug šviesesni, aukštesni už tuos, kurie nėra masonai. Bedievius, laisvamanius, socialistus

ir kitokius tikybos priešininkus, masonai traukia į savo ložas, įkalbinėdami, kad jokiu kitu būdu taip nepakenksi tikėjimui, katalikų Bažnyčiai, kaip būdamas masonu. Žmones, pilnus ambicijos, masonai traukia į savo draugijas, žadėdami jiems aukštas valstybines, socialių ar ekonominių organizacijų vietas ir t. t.

Šaulenis. Kokiose šalyse yra masonų?

Gabraitis. Masonų priviso įvairiuose pasaulio kraštuose. Jų yra ir Amerikoje, ir Anglijoj, ir Vokietijoj, ir Austrijoj, ir Ispanijoj, ir Portugalijoj, ir Belgijoj, ir Lenkijoj, ir Lietuvoj ir t. t. Iš viso suskaitoma visame pasaulyje masonų apie 25 tūkstančiai masonų ložų, arba draugijų, ir apie pustrečio milijono pačių masonų.

Kadangi prie masonų priklauso daug žymių žmonių, del to masonai turi pasaulyje labai didžią galybę.

Masonai ir laisvamaniai.

Šaulenis. Kokie masonų santykiai yra su laisvamaniais?

Gabraitis. Masonai, arba parmazonai, yra artimiausi laisvamaniams. Laisvamanybės tėvai: Toland, Woolston, Tindal, Chubb, Bolingbrocke, Voltaire ir k. k. buvo garsingi parmazonų rėmėjai ir jų šalininkai. Patys didieji laisvamanių vadai paprastai yra masonai. Tokie buvo Helvetius, d'Alembert, Rousseau,

Condorcet, Voltaire, Diderot, Cabanis, Mirabeau, Gregoire, Robespierre, Crémieux, Mazzini, Cavour ir k.k. Francijoj, kad kas įstotų į masonų ložą (draugiją), turi būti republikonas ir laisvamanis.

Ir laisvamaniai, ir parmazonai atmeta Bažnyčią, Dievo apreiškimą, religijos dogmatus[1]). Masonai lygiai taip pat, kaip ir laisvamaniai paprastai yra materialistai arba panteistai. Patys masonų vadai sako, kad masonai yra laisvamanijos mintis, laisvamanijos siela, laisvamanijos gyvenimas, žodžiu sakant, masonai esą maž daug tas pats, ką ir laisvamaniai[2]). Taigi, laisvamanių protas, jų valia ir širdis yra masonai. Kitaip sakant, masonai yra laisvamanių vadai, o laisvamaniai yra ištikimieji masonų tarnai.

Lietuvoj masonai, arba parmazonai, yra patys žymieji laisvamanių, valstiečių liaudininkų vadai.

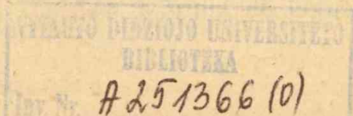
Šaulenis. Kokie yra masonų santykiai su socialistais?

Gabraitis. Socializmui įsigalėjus, parmazonai ėmė veržtis ir į socialistų tarpą, kad ir jiems vadovautų. Masonas Raimund Mautner sako, kad socializmas

---

[1]) Findel, Geschichte der Freimaurerei l. 127. ir sek.

[2]) A. Neut, La Franç-Maçonnerie soumise à la publicité, 15.

esąs įkunyta masonybė, del to ir socialistai, ir masonai turį eiti išvien[1]). Abejų esąs tas pats tikslas, būtent, kova su klerikalizmu (taip jie pravardžiuoja katalikus), su tautybės išsišokimais (taip jie vadina tėvynės meilę). Parmazonas Dr. A. Hollaender tvirtina, kad ir socialistų, ir masonų tikslas esąs tas pats[2]). Parmazonas Szekely sako, kad socialistų programas bent stambesniuosiuose brožuose atatinkąs parmazonų programą, ir kad masonai turį galingai pasidarbuoti kad įvykdytų socializmą. Austrijos masonų laikraštis Zirkel 1906 m. Nr. 29 rašo, kad masonai turi paimti į savo rankas vadovavimą socializmui. Iš tikrųjų, vyriausieji socialistų vadai ar bent jų dauguma buvo ar yra parmazonai.

Šaulenis. Prašom man nurodyti bent kelis socialistų vadus, kurie būtų kartu ir masonai.

Gabraitis. Šitai bent keli socialistų vadai masonai: Saint Simon, Enfantin, Proudhon, Louis Blanc, Karl Marx, Jaures, Sembat, Vandervelde su savo žmona, Renaudel, Hervé, Scheidemann, Eisner, Pernerstorfer, Schuhmeier, V. Adler, Ellenbogen, Seitz.

Francijos socialistų vadai masonai yra pagaliau ministeriais. Tokie yra Aristide Briand, Millerand, Albert Thomas, J. Guesde ir k. k. Trockis, bolševikų

---

1) Zirkel Nr. 4, 37 Jahrg. l. 61..

2) Zirkel 35 Jahrg. l. 447.

vadas, yra žymus masonas.

Tiesa, yra viena kita išimtis, kaip šit Šiaurinės Italijos socialistai nenori susidėti su masonais, bet kitur socialistų vadai paprastai yra masonai.

Šaulenis. Kokie yra santykiai masonų su žydais?

Gabraitis. Kad tai būtų aiškiau suprantama, pažvelkime truputį į pačią žydų tautą.

Žydai yra pasklydę po platų pasaulį ir gyvena įvairių tautų tarpe. Atsidangindami į kokią tautą, žydai atsineša savo reikalų, o tuos savo reikalus jie patenkina paprastai skriausdami vietinius gyventojus. Juk nedaug tėra žydų, kurie produktyviai darbuotųs. Juk jie, kaip sako mūsų žmonės, nei sėja, nei pjauna, nei į kluoną krauna, o pinigų turi daugiau, negu tie, kurie per dienų dienas vargsta ir prakaituoja. Iš kur gi bent didieji žydų turtai atsirado? Jie paprastai yra surinkti per spekuliacijas ir visokias suktybes.

Del to žydai visur mažiau ar daugiau yra vietinių neapkenčiami, kaipo naudotojai, o žydų širdyje dega neapykanta naudojamųjų.

Be to žydai[1]) nuo pat krikščionybės pradžios yra jos priešininkai. Negalėdami pulti krikščionybės atvirai, nes tai nepasisektų. jie puola ją slapta. Jie

---

[1]) Aš čia nekalbu apie visus žydus, nes daug yra ir tokių, kurie tų ydų neturi. Aš čia tekalbu tik apie tuos žydus, kurie tas ydas turi.

puola ir griauja krikščionybę ir jos sutvertąją kultūrą ne tiek patys, kiek per savo tarnus: laisvamanius, masonus, socialistus. Tuo tarpu visur dedasi esą nekalti avinėliai.

Žydai turi vyriausią savo tautos valdžią. Prieš pat Kristų, Kristaus laikais ir po Kristaus vyriausią žydų tautoje valdžią turėjo aukščiausioji tautos taryba, vadinama „Sanhedrin". Sanhedrin buvo sudėtas iš 71 sąnario. Savo sąnarius Sanhedrinas pririnkdavo pats. Lygiai taip pat yra renkama ir masonijos vyriausybė.

70 metais Titui paėmus Jeruzalę ir 135 m. Adrijonui ciesoriui nugalėjus žydų sukilimą, žydų tauta buvo beveik visai išnaikinta, o jos likučiai buvo išblaškyti po įvairias šalis. Nurimus kiek karo baisybėms ir sugrįžus ramesniems laikams, veiklesnieji Palestinos žydai ėmė rankioti apie save savo tautos likučius, o levitai, kiek galėdami, atnaujino religines apeigas, įgijo savųjų tarpe vis didesnio autoriteto. Vienas iš jų buvo išrinktas vadu ir buvo pramintas Judėjos patriarka. Neilgai trukus, patriarko valdžią pripažino ir žydai, gyvenantieji Egipte, Italijoj, Ispanijoj ir kitose Romos ciesorystės dalyse.

Rytuose ypač Babilone buvo nemaža žydų, kilusių iš karališkos Dovido familijos. Vienas iš tų Dovido ainių liko išrinktas vyriausiuoju žydų tautos vadu, jis vadinos ištrėmimo kunigaikščiu. Ištrėmimo kunigaikštis turėjo žydų tautoje vyriausią galybę. Ilgą

laiką jo buveinė buvo Babilono mieste. Ten pat buvo atstatytas ir Sanhedrinas.

Kada žydai Babilone labai įsigalėjo, Babilono valdovai ėmė žydus persekioti. 1005 m. Babilono valdžia išvaikė visus žydų mokytojus, o ištrėmimo kunigaikštį Ezechią pasmerkė mirtimi. Nuo to laiko bent aiškūs žydų valdžios pėdsakai dingsta.

Gyvendami įvairiose tautose, žydai slapta susiorganizavo, kad nedingtų kitų tautų vilnyse. Jie mano tebesą išrinktoji Dievo tauta, kuri turinti valdyti pasaulį, o kiti visi turį žydams tarnauti.

Kadangi su ginklu tų savo įsitikinimų žydai gyvenime įvykdyti negali, jie sumanė siekti tų savo norų su masonų, laisvamanių ir socialistų pagalba.

Bent paskutiniaisiais laikais žydai tapo masonų vadais. Įstoję į masonų ložas, žydai tapo uoliausiais jų sąnariais. Anot masono Conrad'o, žydai esą geriausi masonai[1]). Kadangi žydai pasirodė esą labai uolūs masonai, ilgainiui jie užėmė masonų ložose pačias aukštąsias vietas ir tapo tikraisiais masonų vadais. Taip šit Francijoj aukščiausiais masonų vadais paprastai yra žydai. Atsiminkime bent tai, kokią rolę Francijoj lošė žydai masonai Crémieux ir Gambeta. Anglijoj masonų ložoms pirmininkauja paprastai žydai. Vyriausysis Italijos parmazonų vadas buvo žydas Lemmi.

---

[1]) Conrad. Flammen, l. 125 ir sek.

Po jo vyriausiuoju Italijos parmazonų vadu vėl tapo žydas Ernesto Nathan.

Ernesto Nathan yra ne moterystėje gimęs sūnus masono J. Mazzini ir žydės Sarah Nathan, pas kurią Mazzini gyveno. Tai pripažįsta ir pačių masonų raštai[1]). Per laisvamanių ir masonų pastangas Ernestas Nathan tapo Romos miesto burmistru.

Ten pat pagarsėjo kitas didis masonų vadas žydas Bürzel, kurs yra suitalioninęs savo pavardę ir pasivadinęs Barzilai.

Ungarijoj aukščiausiais masonų ložų vadais yra beveik patys žydai.

Žydai yra įsigalėję ir vokiečių masonų ložose, o ypačiai didžioje Hamburgo ložoje. Prasidedant pasauliniam karui, Vokietijos vyriausiuoju masonų vadu buvo žydas Kohn.

Keturios didžiosios masonų ložos Vokietijoj pareiškė savo norą, kad žydas Lemmi būt masonijos karaliumi[2])

Kadangi žydai yra ištikimiausiais masonais, pagaliaus masonų vadais, tatai masonai, visur persekiodami krikščionis, visur užtaria žydus, gina jų reikalus rūpinas, kad žydai įsigalėtų. Masonijos rankvedis „Allgemeine Handbuch der Freimaurerei“ sako, kad nė

---

[1]) Allgemeine Handbuch der Freimaurerei.

[2]) Rosenberg, Das Verbrechen der Freimaurerei l. 77.

vienas žydų priešininkas negali būt masonu.

Masonija stačiai sužydėjo. Žydas Michel Bėdarride su savo dviem broliais įsteigė pačią aštriąją Mėsraimo apeigų masonų šaką. Kai kurios masonų ložos yra pavadintos net žydiškais vardais. Taip šit: karaliaus Saliamono ložos, karaliaus Dovido ložos, karalius Sauliaus ložos, barono Hiršo, barono Rotšildo, Bernšteino loža ir t. t.

Masonų apeigos, formulos, legendos yra žydiškos. Ir žydų ir masonų metai turi 13 mėnesių. Ir žydai ir masonai skaito metus ne nuo Kristaus gimimo, bet nuo pasaulio sutvėrimo.

Masonijoj didžią rolę lošia žydų karalius Saliamonas. Anot švediškųjų apeigų masonijos, dabartiniai masonų vadai valdą masonus, kaipo Saliamono vikarai. Daug masonų stengias, kad jų loža būtų panaši į Saliamono bažnyčią. Ložoje yra aukuras, prieš kurį atsiklaupęs masonas daro savo priesaiką. Yra du filioriu su žydiškais parašais, yra septynių šakų liktorius, sandaros skrynia, septyni ypatingi laiptai, kaip Saliamono bažnyčioj. Masonų simbolas yra Dovido šešiaragė žvaigždė ir t. t.

Taigi žydai yra ne vien masonų vadai, bet ir masoniškosios dvasios tvėrėjai.

Masonų tikslas.

Šaulenis. Koks yra masonų tikslas, ko masonai nori?

Gabraitis. Norėdami apdumti visuomenei akis, masonai viešai skelbia, kad jų tikslas esąs labdarybė. Kad sukeltų apie save visuomenėje gerą nuomonę, masonai kartais aukoja aukų naudingoms įstaigoms, ir pasirūpina, kad laikraščiai ištriūbytų tokias aukas po platų pasaulį, kad visa visuomenė žinotų, kokie žmonių geradariai esą masonai. Tačiau tos aukos yra ne kas kitas, įtik sliekas, užmautas ant meškerės, kad būt galima prižvejoti nesusipratusių.

Progai pasitaikius, ir patys masonai tai pripažįsta. Didis masonų vadas Dr. Wilhelm savo knygoje „Der französische Geist und die Freimaurerei" sako, kad masonija nesiverčia labdarybe. Masonų laikraštis „Kelet" sako, kad masonija nėra labdarybės draugija. Masonai esą sąmokslininkai (revoliucionieriai) ir nori išgriauti esančiąją tvarką[1]). Reiškia, labdarybė masonams tėra tik priedanga, kad jie lengviau galėtų pasiekti tikrąjį savo tikslą.

Šaulenis. Kokie yra tikrieji masonų tikslai ar norai?

Gabraitis. Pagaliau ir be ypatingų įrodymų sa-

---

[1]) „Kelet" liepos ir rugs. 1911 m.

vaime aišku, kad masonų vadai turi svarbų tikslą, kitaip jie nebūtų įdėję tiek vargo, kad masonų organizacija įsigalėtų visame pasaulyje.

Tas tikslas turi būti blogas, kitaip masonai taip jo neslėptų ir tiek neveidmainiautų, besistengdami, kad tik žmonija nesužinotų tikrųjų masonijos norų.

Nežiūrint masonų sekretų, jų veikimas aiškiausiai, kaip su pirštu rodo, kad masonai stengias tapti pasaulio valdytojais. Kadangi masonų vadais yra žydai, tatai žydai su masonų pagalba, gali tapti pasaulio valdytojais.

Būdai ir priemonės.

Šaulenis. Gal Tamsta paaiškintumei, kokiu būdu masonai, žydai mano tapti pasaulio viešpačiais?

Gabraitis. Masonai, žydai pradėjo eiti prie to savo tikslo labai iš tolo ir artinas prie jo žingsnis po žingsnio. Jie stengias pamažėl įvykinti tai, kas bent kiek priartintų jų viešpatavimą.

Masonai labai svarbiu dalyku laiko paslaptį. Jie slepia sako sumanymus, kad kiti, ypač katalikai, jų nesužinotų ir nesukliudytų jų pragaištingo darbo. Masonija, sako parmazonas Richardson, tyliai varo savo darbą, kaip gili upė, kuri tyliai varo savo vilnis į vandenyną[1]). Pagal masonų konstituciją, paslaptis

---

[1]) The Freemasons Chronicle 1889, I, l. 308.

yra pirmoji tvarkos sąlyga. Priimamasis į masonus prisiekia niekam nesakyti, nei rašyti to, ką jis girdės ar matys masonų susirinkimuose. Jis pasižada geriau būt palaidotas, negu nusidėti tai priesaikai.

Masonijoj labai svarbią rolę lošia išsvajotas asmuo Hiram, kurs, anot masonų nuomonės, buvęs Saliamono bažnyčios statytojas. Jį nužudę jo paties gizeliai už neišdavimą paslapties. Del to Hiram esąs masonams paslapčių išlaikymo pavyzdys.

Mokslininkas Eckert, kurs ilgus metus tyrinėjo masoniją, sako, kad masonai prižada išlaikyti paslaptį, nesakyti masonijos reikalų ar sekretų nė vienam žmogui, pagaliau nė vyresniam parmazonui, jei nebus tai pavelyta savosios ložos vyresniųjų. Ir aukštesnieji masonai nežino visų masonijos sekretų.

Slaptumas padeda masonams ne vien kovas laimėti, bet ir atsakomybę nuo savęs nuversti, nors ir už pačias baisiąsias piktadarybes.

Masonai pasislepia už savo veikėjų nugaros, kad kas neimtų jų kaltinti už jų pragaištingą veikimą. Ir kad ir kažin kokių piktadarybų masonų veikėjai pridarytų, masonai, kaip Pilotas, nuplauja savo rankas, sakydami, kad jie nekalti už tuos įvykius, kuriuos jie patys prirengė. Tai, girdi, ne mes tą padarėme, tai padarė tokie ir tokie, o mes į tai nė kište nesikišome. Ir beveik nė vienam šiaip jau žmogui neįeina į galvą, kad tos įvykusiosios piktadarybės yra to ilgo masonų

prirengimo vaisiai.

Slaptumas daug padeda įtraukti į masonų ložas daug žingeidų.

Masonai labai nemėgsta, kada kas ima kalbėt apie masonus, jų veikimą, o ypačiai apie masonų vadus žydus ir jų sumanymus. Tokį drąsuolį masonai ir jų pagelbininkai apšaukia fanatiku, klerikalu, pila ant jo galvos pačias biauriausias savo pamazgas.

Viskas yra masonų daroma, kad tik paslėptų masonijos veikimą, kad įtikėtų žmonės, kad masonija ir jos veikimas neturįs reikšmės, kad katalikai perdedą masonų veikimo svarbą.

Šaulenis. Ar tai tiesa, kad masonai arba parmažonai pasižymi veidmainiavimu?

Gabraitis. Siekdami savo tikslo, masonai, arba parmazonai ne vien slapstosi, bet ir veidmainiauja.

Vienur jie kursto darbininkus į revoliuciją, į kovą prieš tikėjimą, o kitur, priešingai, kursto buržujus galiūnus spausti silpnesniuosius, juos naudoti, ypačiai jei šitie yra katalikai.

Masonai nuolat skelbias, kad jų užduotis esanti įvesti laisvę, lygybę, brolybę. Tačiau jų pačių organizacijoj nėra nei laisvės, nei lygybės. Laisvę jie dažnai skelbia su revolveriais, bombomis, gaisrais ir t. t. Brolybę jie vykdo įvairiais žudymais, o kartais net giliotina (tai yra mašina žmonių galvoms kirsti).

Patys dažnai žudydami žmones, (atsiminkime,

kad ir prancūzų revoliuciją), masonai reikalauja iš valdžios panaikinti mirties bausmę. Tam yra dvi priežastys: 1) reikia apsimesti žmoniškumu, kuriuo būtų galima girtis ir 2) reikia padrąsinti tie masonai, kuriems yra paskirta atlikti koki piktadarybė, sakysime įvykdyti koki žmogžudybė. Mat, masonų tarpe yra nemaža ir žmogžudžių, kurie noriai sutinka nužudyti masonams neištikimą žmogų, bet bijo, kad užtai nereikėtų savosios galvos atiduoti.

Masonai vykdo lygybę, uždėdami ant katalikų nepakeliamus įmokesčius, nepanešamas naštas, o savięsiems teikdami visokių privilegijų. Atsiminkime, kas buvo kad ir Belgijoj, kol tame krašte viešpatavo masonai. Progresu prisidengę, masonai naikina tiesą ir t. t.

Iš tūkstančių masonijos veidmainiavimo pavyzdžių priminsiu čia bent vieną. Austrija ilgą laiką nenorėjo leisti masonams įsigalėti, nes masonus laikė labai pavojinga politine organizacija. Masonai paskelbė, kad jie politika neužsiimą, jų tikslas esąs Dievo ir artimo meilė.[1])

Masonai veidmainiauja pagaliau savo įstatuose. Jų įstatuose pasakyta, kad masonija neužsiima politika, nekliudo religijos, ji užsiima labdarybe.

Jei masonams kas prikiša, sakydamas: jūs

---

[1]) Wichtel, Weltfreimaurerei, l. 128.

stengiatės pasiimti valdžią į savo rankas, jūs persekiojate religiją; jei jūsų veikimas tikrai toks geras, kaip giriatės, del ko jūs slapstotės? Masonai tokiam atsako: nesibijokite, skaitykite mūsų įstatus, o pamatysite, kad mes į politiką nesikišame ir tikėjimo nekliudome.

Masonų įstatai yra pilni prieštaravimų. Tai yra tyčia padaryta, jais masonai pasinaudoja pagal reikalą: vienais jie naudojas, kad apmonytų akis visuomenei, o kitais kad įvykdytų savo tikslą.

Ir kuo tik įstojusiems į ložą vyresnieji masonai pabrėžia ypačiai tuos įstatų punktus, kurie yra nekalti, o juo labiau naujas masonas persiima masonybės dvasia, juo labiau jam atskleidžiami tikrieji masonijos idealai arba norai.

Taip prigaudinėdami, masonai pritraukia į masoniją ir gerų, bet nesusipratusių žmonių, pagaliau patriotų ir tikinčiųjų.

Tie tikintieji žmonės yra masonams geriausias įrodymas, kad masonija neardanti nei tikėjimo, nei valstybės. Kas begali tuomet abejoti masonų gerumui jei prie jų priklauso ir tokie dori vyrai?

Kai kurie, pamatę masonų nedorybes, paskiau gailis prie jų prisidėję. Tokie buvo, tarp daugelio kitų, ir vokiečių garsingieji rašytojai: Lessing, Göthe, Her-

der ir k. k.[1]) Lessing kalba apie masonus su didžiausia panieka. Göthe masonų ložas vadina bepročių, sukčių, valkatų, pašlemėkų draugijomis. Herderis rašo Heynei: „Aš mirtinai neapkenčiu visų paslaptingųjų draugijų. Ta neapykanta yra paremta mano paties patyrimu. Tose draugijose yra nuolatinės intrigos, ten šliaužioja užklota kabalos dvasia“. Tokie garsūs vyrai, kaip Fichte, Fesseler, Krause, Schröder ir k. k, pamatę masonų niekšybes, ėmė jomis biaurėtis ir už tai ložų vyresniųjų buvo persekiojami. Filosofas H. Steffens savo veikale „Die Freimaurerei“ sako: kas yra išlavinto proto ir dalyvauja moksle ir dailėje, tas negali padaryti tokios kvailybės (Thorheit) ir tapti masonu.

Veikimo prirengimas ir sumanymų įvykdymas.

Šaulenis. Kaip masonai rengia į darbą savo sekėjus?

Gabraitis. Masonų vyresnieji stengias pamažėl perdirbti pagal masonų dvasią naujai įstojusius masonus ložose. Jiems atvejų atvejais kala į galvą, kad masonai turį apšviesti pasaulį, užgesyti tas žvaigždes, kuriomis katalikybė pripildė padanges, atpalaiduoti

---

[1]) Gruber, Der giftige Kern 141—236.

žmoniją nuo tikėjimo varžymų, sunaikinti katalikybę, kuri varžo žmonių laisvę, kliudo progresą ir kultūrą, panaikinti dabartinę politinę tvarką, kuri kliudo masonų veikimą, įvesti tokį valdymo būdą, kurs geriau užtikrintų masonams viešpatavimą.

Tuos masonerijos norus arba sekretus naujai įstojusiems į masonus, aiškina ne visus kartu, bet po trupučiuką, destis, kiek kurs iš jų labiau persiima masonų dvasia.

Kuriems nepatinka masonijos veikimas ar idealai, tie arba patys išstoja iš masonų ložų, arba lieka pašalinami; tie, kurie pasirodo atnešę, ar nėra aklii savo vyresniųjų valios klausytojai, tie paliekami žemesniuosiuose laipsniuose, o juo kurs labiau persiima masonų dvasia ir tampa uolesniu masonu, atkaklesniu katalikų tikėjimo priešininku, turi didesnės įtekmės visuomenėje, tas yra keliamas į aukštesnį masonijos laipsnį. Tokiu būdu masonai išrenka sau tinkamuosius, o iš tinkamesniųjų padaro tikrus fanatikus.

Šaulenis. Ar neturi masonai pagelbininkų?

Gabraitis. Kad sėkmingiau varytų savo pragaištingąjį darbą, masonai stengiasi įsigyti daug pagelbininkų. Tuo tikslu masonai sutveria ir palaiko įvairių organizacijų, kurioms jie patys vadovauja. Tos organizacijos, masonų vedamos, remia masonų reikalus ir dirba masonų darbą. Tokių organizacijų yra daug. Kiti tokios organizacijos sąnariai nė žinote nežino, kad

jų organizacija yra masonų talkininkė, nė manyte nenumano, kad jie dirba masonų darbą. Prie tokių organizacijų, kurios sąmoningai ar nesąmoningai dirba masonų darbą, priklauso visokios rūšies laisvamanių draugijos, prieš tikėjimą nusistačiusieji profesinės mokytojų sąjungos sąnariai, valstiečių liaudininkų organizacija ir t. t.

Masonai stengias įsigalėti ir tose draugijose, kurios nėra jų sutvertos, ypač, jei jos yra priešingos katalikybei. Masonai dažnai braujas ir į tokias draugijas, kurios nieko bendro neturi su masonų tikslais. Taip šit jie stengias paimti į savo rankas ir labdarybės, ir kooperacijos, ir gimnastikos draugijas ir t. t. Palikę tų draugijų vadovais, masonai stengias jas perdirbti pagal savo dvasią, o jas perdirbę, stato jas į darbą, kad jos padėtų įvykdyti masonų sumanymus. Mat, masonai gerai žino, kad vienodo nusistatymo nors ir dešimts žmonių, susidėję į draugiją, susiorganizavę, daugiau gali padaryti, negu tūkstantis atskirų neorganizotų. Per tas draugijas ar kitokias organizacijas masonai galingai veikia pasaulį.

Veikdama per draugijas ar kitokius pagelbininkus masonija lengviau gali pasislėpti. Yra daug žmonių, kurie persiima masonų sumanymais, juos pagaliau remia, nė žinote nežinodami, iš kur yra kilę tie sumanymai. Mat, juos skelbia ne vien masonai, bet ir masonų talkininkai: įvairios masonų dvasiai persiėmu-

sios draugijos ar atskiri asmenys, kurie nėra prisirašę prie masonų ložos.

Atverstieji į masonus, persiėmusiosios masonų dvasia draugijos, sąjungos, ar kitokios rūšies organizacijos tampa tikrais masonybės skelbėjais. Kai masonų vyriausieji nutarė įvykdyti kokį sumanymą, sakysime, įvesti katalikų vaikams bedieviškas mokyklas ar panaikinti bažnytinę moterystę, ar atskirti Bažnyčią nuo valstybės, ar ką kita panašu, tuoj ir šiaipjau masonai, o ypač jų pagelbininkai ir per laikraščius, ir per prakalbas, ir per draugijas, ir per mokyklas, ir dailioje literatūroje, ir pornografiškuose savo raštuose vieni aiškiau, kiti pasislėpdami, perša masonų vadų sumanymus, kaipo kilniausį ir naudingiausį žmonijai dalyką. Tokiu būdu masonai prirengia ir plačią visuomenę ir ją palenkia prie savo sumanymų. Tas visuomenės prirengimas yra ilgas. Jis tęsias kelerius, keliolika ir pagaliau kelias dešimtis metų.

Tuo tarpu masonų vadai stengias paslėpti visus pėdsakus, kad tie sumanymai plaukia iš jų tarpo.

Masonai veikia ir per savuosius ar sau palankius pavienius asmenis. Masonai dažnai įveda savuosius net į parapijos komitetus, kad per juos būtų galima turėti įtekmės į parapijų valdymą.

Vienas masonų vadas „Aukštosios Ventos“ sąnarys išsitarė, jog masonai turi dėti visas pastangas, kad ištvirkintų kunigus, o ištvirkus kunigams, ištvirk-

sią ir žmonės. O' kitas aukštas masonų vadas rašo: užtieskite savo tinklus į zakristijų ir seminarijų gelmes, apstatykite Bažnyčios vadus mūsų prieteliais, o jums geriau pavyks žvejyba, negu Simonui Barionai (tai yra šventajam Petrui[1]).

Masonai, norėdami įvykinti kokį savo sumanymą, dažnai panaudoja įtekmingus žmones, patys gerai pasislėpę. Taip šit popiežius Grigorius XVI norėjo išleisti knygą apie masonus. Tam darbui atlikti pakvietė Francijos mokslininką Crétineau-Joly ir jam davė visus tą dalyką liečiančiuosius dokumentus, kurie buvo Vatikano bibliotekoje.

Sužinoję apie tai, masonai padarė viską, kad tik nepasirodytų pasaulyje toki knyga, kuri dokumentais įrodytų pragaištingą jų veikimą.

Tą knygą berašydamas, Crétineau-Joly gauna iš Sardinijos karaliaus pakvietimą susitikti su juo. Susitikęs, karalius jam įkalbinėja nerašyti knygos apie masonus. Bet mokslininkas Crétineau-Joly nepaklausė karaliaus įkalbinėjimų.

Neapolio karalius rašo popiežiui Piui IX, Grigaliaus XVI įpėdiniui, įkalbinėdamas, kad nerašydintų knygos apie masonus, nes tokių knygų išleisti be pavojaus, girdi, esą negalima. 1849 m. popiežiaus pa-

---

[1]) Tie patarimai yra surinkti Crétineau-Joly veikaluose.

siuntinys Paryžiuje pranešė mokslininkui, jog popiežius nori, kad pradėtoji apie masonus knyga būtų parašyta. Bet čia atsistojo tam skersai kelio Francijos ciesoriaus Napoleono giminaitis Liudvikas Bonaparte, ir mokslininkas Crétineau-Joly buvo priverstas sunaikinti savo rašomą knygą apie masonus.

Užsilikusuosius dokumentus apie masonų veikimą Crétineau-Joly vėliau paskelbė kituose savo veikaluose, būtent: „Histoire du Sonderbund“ ir „Eglise romaine en face de la Révoliution“.

Ministeriai, atstovai, mokytojai, karininkai, aukštesnieji valdininkai, laikraščiai, žodžiu sakant, visi masonų veikėjai ir jų pagelbininkai, persisunkusios masonų dvasia draugijos ir atskiri asmenys, kurie prijaučia masonams, visi kaip vienas stoja į pragaištingą darbą pagal masonijos vadų norą. Gatvės valkatos dažnai tampa didžiais masonų veikėjais.

Tuo tarpu pati masonija tuomet paprastai dar labiau pasislepia, o įvykdyti savo sumanymus ji paveda prirengtiesiems ir ištikimiesiems savo veikėjams. Šitie, veikdami, nesivadina masonais, bet kitaip. Vieni vadinas jakobinais, kiti teroristais, kiti — radikalais, kiti — laisvamaniais, kiti — bolševikais, kiti — socialistais, kiti — valstiečiais liaudininkais ir t. t. Tokiais pagarsėjusiais masonų veikėjais yra buvę: Mirabeau, Danton, Robespierre, Waldeck—Rousseau, Combes, Clémenceau, Trocki ir daug kitų.

Paėmę valdžią į savo rankas, jie dirba masonijos vadų prirengtąjį darbą, tai yra, įvykdo revoliucíją, sunaikina tas įstaigas, kurios kliudė masonų viešpatavimą, įkuria tokių įstaigų, kurios sustiprintų ar palaikytų masonų galybę, sunaikina katalikų organizacijas, persekioja tikėjimą ir t. t.

Jei platesnė visuomenė nėra pakankamai persiėmusi masonų dvasia, jei kurie masonų sumanymai platesnei visuomenei išrodo perdaug neteisingi ir del to nepriimtini, tuomet masonai pakiša žmonėms tuos savo sumanymus,—ne visus, bet tik po mažą dalelę. Priėmus vieną dalį tų sumanymų, masonai bruka antrąją, o po to — trečiąją, ketvirtąją ir t. t., kol priimtas visas masonų sumanymas. Įvedę į gyvenimą vieną sumanymą, masonai veda kitą ir t. t.

Šaulenis. Kadangi masonai vykdo savo sumanymus visuomenę prirengę, išrodo, kad jie kito nieko nedaro, tik vykdo tai, ko nori dauguma.

Masonijos veikėjams išrodo, kad jie veikia savarankiškai ir savo pačių nusistatymu. Tuo tarpu ir masonu veikėjai, ir visuomenė nieko kito čia nedaro, tik vykdo masonijos vadų valią. Tie sumanymai plaukia iš aukščiausiųjų masonijos vadų, leidžias žemyn, persunkia žemesniuosius masonus, jų įtakoje esančias įvairias organizacijas, per juos pasiekia visuomenę ir ją nustato pagal vyriausiųjų masonų norą.

Tokiu būdu masonai išgriauja žmonijos nusi-

statymą, priešingą masonų planams, o sutveria tokį nusistatymą, kurs būtų palankus masonų sumanymams. Taigi masonai pirmiau tinkamai prirengia savuosius ir visuomenę, tuomet veda į gyvenimą savo sumanymus.

Masonai ir katalikybė.

Šaulenis. Kas labiausiai kliudo masonams pasiekti jų tikslą.

Gabraitis. Masonams labiausiai kliudo katalikybė ir dabartinis valstybių sutvarkymas.

Masonija yra bedieviška. Jai skersai kelio stovi katalikybė ir jos sutvertoji kultūra. Del to masonai, arba parmazonai, yra įtempę visas jėgas, kad sunaikintų katalikybę ir jos sutvertąją kultūrą.

Masonų laikraštis „The Latomia“ sako, kad protestantizmas yra pusė masonybės ir jam kito kelio nėra, tik arba grįžti prie katalikybės, arba pilnai pereiti į bedievybę. Masonų vadas Conrad sako, kad protestantizmas masonams nepavojingas. Pasidalinęs į daugybes atskalų, jis neturi galybės.

Tik katalikų Bažnyčia su jos galinga organizacija yra pavojingas priešininkas, stovįs masonams skersai kelio[1]).

---

[1]) Pachtler, War against Throne und Altar.

Del to masonai su katalikybe nuolat atkakliai kovoja.

Šaulenis. Kaip rengia masonai savuosius į kovą su katalikų Bažnyčia?

Gabraitis. Masonai savo ložose nuolat rengia prakalbų.

Tose prakalbose nuolat įrodinėja du dalyku: 1) kad masonija esanti kilniausia įkvėpėja ir įvykdytoja viso to, kas žmonijoj yra gera; 2) Šita kilnioji masonija turinti vieną baisų priešininką, o tas priešininkas esanti katalikų Bažnyčia.

Kadangi katalikybė yra masonijos priešininkė, ji yra priešininkė ir tų kilnių sumanymų, kuriuos masonai stengias įvykdyti. Tasai, kam brangūs yra tie kilnūs sumanymai, kas nori juos įvykdyti, tas turi dėti visas pastangas, kad būtų sunaikinta katalikybė. Tokius dalykus masonų vadai nuolat kala į galvą savo sekėjams.

Per ilgą kalimą jie įkala saviesiems į galvą ir nebūtų dalykų, iškreipę jų protą ir valią. Del to rasime daug masonų ir masonijos sekėjų, kurie nė kiek neabejoja masonijos kilnumu. Jie nebeprotauja ir, nebegalvodami, yra visai įsitikinę, kad masonija esanti civilizacijos, progreso motina, šviesos šaltinis, o katalikybė esanti masonybės ir viso to, kas yra gera, didžiausia priešininkė. Del to ją reikia sunaikinti. Bet tokiam masonui neįeina į galvą gerai įsisąmoninti,

kas yra ta kultūra, ar civilizacija, kas tas progresas, kas galop pati masonybė, kokiu būdu, kokiu veikimu ji gali būti civilizacijos, progreso motina, šviesos ir visokių palaimų šaltinis. Jis to visai negalvoja Jam tai įkalė į galvą ložose masonų vyresnieji vadovai, jis ta nuomone visai persisunkė ir tapo tikru fanatiku.

Masonų vyresnieji del to taip stipriai įkala saviesiems katalikybės neapykantą, kad paskiau jie su visu įnirtimu pultų katalikų Bažnyčią. Iš tikro, taip bekalant, daugelis masonų ir jų sekėjų įgyja tokios katalikybės neapykantos, jog ji nebetoli nuo pasiutimo Išgirdęs patį kataliko, o už vis kunigo vardą, toks masonas piktumu nebesitveria. Jam tuoj atsistoja galvoje, kad katalikybė esanti didžiausia priešininkė viso to, kas gera,. nors to nieks katalikybei nėra įrodęs. Neapkęsdami krikščionybės, kai kurie masonai priėjo prie to, jog ėmė garbinti šetoną. Jie garbina šetoną, kaipo krikščionybės priešinybę. Jie turi parašę ir giesmę šetonui. Toje giesmėje, tarp ko kito, pasakyta: „Pakelkite savo galvą, tautos, eina pro šalį šetonas didysis“. Tą giesmę šetonui jie gieda savo ložose.

Šetonui himną yra parašęs masonas Giosue Carducci. Tame himne, tarp ko kito, pasakyta:

„Salute, o Satana
O Rebellione

O forza vindice
Della Ragione!"[1])

Tą himną šetonui masonai gieda pačiuose iškilminguose atsitikimuose.

1887 m. 27 rugpiūčio tą himną šetonui masonai giedojo „Teatro Umberto" Romoje. Ta patį himną giedojo šetono garbei, atidengiant paminklą masonui Garibaldi 1893 m. O 22 birželio 1882 m., atidengiant paminklą masonui Mazzini, ėjo masonų ir masonuojančių procesija su juodomis vėliavomis, ant kurių buvo šetono paveikslas. Šetono vėliavą masonai norėjo pastatyti ant šv. Petro bažnyčios ir ant kitų Italijos bažnyčių.

Daug tokių ir panašių šetono garbinimo atsitikimų aprašo Delassus savo veikale „Le Problème de l'heure présente" I tome. Tarp ko kito, jis aprašo ir juodąsias mišias, kurias laiko kai kurie masonai šetono garbei. Šetono garbei laikomąsias „juodąsias mišias" aprašo ir J. Ch. Huysmans savo veikale „Là-Bas".

Šaulenis. Bet juk masonai sakosi nekovoją su religija?

Gabraitis. Visame masonų veikime dažniausiai vartojama jų priemonė yra veidmainiavimas. Dar labiau jie veidmainiauja, kovodami su katalikų religija.

---

[1]) Lietuvių kalboje: Sveikas šetone revoliucionieriau, kerštėjančioji proto jėga!

Masonai lygiai taip pat, kaip ir socialistai, skelbia, kad jie nekliudą jokio tikėjimo, kad jie visiems palieką visišką tikėjimo laisvę. Kaip socialistai, taip pat ir masonai, kad nenugąsdintų naujai įstojusių į ložą krikščionių, paprastai neužgina jiems pildyti savo tikybos pareigų, bet stengias vis labiau ir labiau atšaldyti juos nuo tikėjimo, kad jie patys liautųs ėję savo religijos pareigas. Ir nuolatinis gyvenimo patyrimas rodo, kad ilgainiui savo sekėjų mintyje pati masonybė užima religijos vietą.

Persekiodami ir naikindami katalikų tikėjimą, masonai užsispyrę tvirtina, kad jie visai nepersekioja katalikų tikėjimo, anaiptol, jie esą net globėjai katalikų religijos ir jos palaikytojai[1]), nors gyvenimas nuolat rodo, kad katalikybė ir masonybė yra kita kitai taip priešingos, kaip ugnis ir vanduo.

Puldami katalikų religiją ir norėdami nesukelti prieš save katalikų minią, masonai vienu choru šaukia, kad jie religijos nekliudą, kad jie kovoją tik su klerikalizmu. Bet masonų vadas Courdavaux savo konferencijose aiškiai paskelbė, kad masonai klerikalizmu vadina katalikų religiją.

Griaudami katalikų religiją, masonai kartais sakos tekovoją tik su vienuoliais, nes vienuolynai esą

---

[1]) The Freemasons Chronicle 1885 m. II, 355; 1887, II, 340.

tamsybės ir fanatizmo lizdai. Masonai pradžioje sakos net ir su kunigais nekovoją, nes juk be kunigų tikyba negalima, o jie prieš tikybą nieko neturį.

Pasmaugę vienuolius, masonai ima smaugti kunigus. Juk, girdi, ir kunigų dvasia toki pat, kaip ir vienuolių. Jei vieni blogi, ir antri blogi. Toliau masonai ima pulti tikinčiuosius katalikus, pravardžiuodami juos klerikalais, paskiau ima pulti pačią tikybą ir ant tikybos pastatytąją dorą, žodžiu sakant, visą katalikų religiją.

Masonai puola katalikybę, kaipo didžiausį piktadarį. Tuo tarpu jokių piktadarybių katalikybei niekas nėra įrodęs: nei masonai, nei kas kitas. Priešingai, katalikybė yra daug palaimų atnešusi ir dabar tebeneša pasauliui. O masonija rengia jai pražūtį. Masonai kaltais įkala žmonėms į galvą, kad katalikybė, kuri neša žmonijai palaimą, esanti biauriausia žmonijos priešininkė, o masonija, bedievybė, kuri neša tautoms mirtį ir supuvimą, esanti didžiausis žmonijos prietelis.

Savo veidmainiavimus masonai laiko dorais ir pateisinamais, nes jie esą reikalingi kovoje su tamsybėmis, tai yra su katalikų tikėjimu.

Tiesa, toki taktika yra gal ir sėkminga, bet daugiau negu niekšiška.

Progai pasitaikius, kartais ir patys masonai prisipažįsta, jog masonybė yra griežtai priešinga tikybai, ypač katalikybei, ir jog masonybė pati turi užimti

katalikybės vietą. Taip šit didis anglų masonų vadas I. C. Parkinson sako: „Rymo katalikų tikyba ir masonybė yra ne vien nesujungiamos, bet griežtai priešingos viena antrai“.[1]) Masonų laikraštis „Herold“ 5 geg. 1909 m. sako, kad svarbi masonijos užduotis yra sulaužyti katalikybės galybę. Tą patį skelbia ir masonų illuminatų tėvas Weisshaupt. Masonų visuotiniame susirinkime Belgijoj 1900 m. Belgijos masonų vyriausysis vadas paskelbė, kad religija turinti būti sunaikinta. Tam paskelbimui pritarė visas masonų susirinkimas[2]). Žymus masonų vadas Carlos von Gagern sako: „Religija ir masonybė yra du prieštaraujančiu dalyku. Patys vyriausieji masonų vadai pripažįsta, kad „kova tarp Bažnyčios ir masonijos yra žūt ar būt kova, kova be atilsio, be pasigailėjimo“[3]).

Francijoj, Italijoj, Belgijoj, Ispanijoj, Portugalijoj, Lietuvoj. ir t. t. kova tarp katalikų ir masonų eina su visu jėgų įtempimu, lygu koks viesulas. Kova verda visoje linijoj ir yra nukreipta prieš Bažnyčią, religiją ir patį Dievą.

Italijos masonai reikalavo, kad popiežius būtų

---

[1]) The Freemasons Chronicle, 1882 II, 17.

[2]) Wichtl, Weltfreimaurerei, l. 43.

[3]) Bulletin de Travaux du supreme Conseil de Belgique Nr. 51, l. 591.

sudegintas.[1]) Italijos masonų konstitucijoj pasakyta, kad masonybė turi užimti tikybų vietą. Masonas Bazot, generalis Didžiųjų Rytų sekretorius, sako, kad masonybė esanti vienintelė jų religija. Didžiųjų Francijos Rytų pirmininkas senatorius Delpech 22 rugsėjo 1902 m. pasakė: „Galilejiečio (suprask Viešpaties Kristaus) trijumfas per dvidešimt amžių slėgė pasaulį, bet dabar ir jis miršta.. Katalikų Bažnyčia, pastatyta ant Galiliejiečio pasakų, ėmė greit irti nuo to laiko, kada buvo sutverta masonų sąjunga“[2]). Kitos to masonų vado blevyzgos ant Dievo yra tokios biaurios, jog negalima nė minėti.

1889 m. 16 ir 17 liepos Paryžiuj buvo viso pasaulio masonijos atstovų visuotinis susirinkimas. Tame susirinkime nutarta: 1) Išgriauti iš pamatų Kristaus Bažnyčią, arba ją persekiojant viešai, arba prisidengus kitokiais pobūdžiais. Pašalinti iš visuomenės Bažnyčios įtaką, apšaukiant ją klerikalizmu. 2) Pasirūpinti, kad bedievybės įtaka persunktų visą žmonijos gyvenimą, o tą persisunkimą bedievybe praminti išvadavimu iš fanatizmo ir klerikalizmo. Mokyklose paleisti vaikus nuo religijos ir tą paleidimą paskelbti suteikimu žmonėms minties laisvės. Jei vaikų nebūtų galima atpalaiduoti nuo Bažnyčios įtakos, tuomet pavartoti ne vien mora-

---

[1]) Revisita della Massoneria Italiana 1882, l. 89.

[2]) Compte-rendu Gr. Or. de France, 1902, 381.

lios, bet ir fizinės prievartos. (Tatai tau ir minties laisvė!)[1])

Masonai sakos kovoją su katalikų religija tolerancijos ir laisvės vardu. Reiškia, tolerantai—masonai, tolerancijos vardan netoleruoja katalikybės, laisvės vardan persekioja religiją. Dar keistesnis dalykas yra tai, kad tie „tolerantai“, kurie netoleruoja, nė patys nemato, kad jie netoleruoja, nors tai mato visas pasaulis. Taip labai masonus yra apjakinusi jų bedievybė ir jų fanatiżmas.

Kovodami su katalikų tikėjimu, masonai stengias visur įvesti katalikų vaikams bedieviškas mokyklas. Tokių mokyklų galybės yra ir Lietuvoje. Masonai stengias visur panaikinti katalikišką moterystę, kuone visi katalikų persekiojimai naujaisiais laikais buvo masonų sukelti ir vedami. Tai matyti iš pačių masonijos raštų[2]).

Ir patys biaurieji katalikų persekiojimai buvo apsvarstyti, nutarti ir surengti masonų ložose, o tuos jų nežmoniškus nutarimus įvykdė masonų pastatytieji valdininkai.

Francijos ir Italijos masonija išbrėžė viską, kas

---

[1]) Compte-rendu de Congres international maçonique Paris, 1889; Comptes-rendus des travaux de Grand Orient 1896—1910.

[2]) „Compte-rendu de Grand Orient de França“. Apie tai rašo ir Gruber, Loge und Kulturkampf.

primena Dievą, ir atvejų atvejais paskelbė, kad Dievas jau esąs nustumtas nuo sosto.

Nors masonai savo tarpe nesutinka, riejas, ir jų rietenų pilni jų laikraščiai, bet kovoti su tikėjimu jie visi eina išvien. Taip šit kada masonas F. Ferrer Ispanijoj buvo teismo pasmerktas ir sušaudytas už pasibaisėtinas piktadarybes, 13 spalių 1909 m. Didieji Francijos Rytai išleido visiems pasaulio masonams parėdymą, sukelti del to prieš Bažnyčią biauriausią demonstraciją, ir tai įvyko kuone visuose pasaulio kraštuose.

Kovoje su katalikyste masonai labai dažnai vartoja melą ir šmeižtus. Masonai, kalbėdami apie katalikų religiją, nutyli tolubybes, pasišventimą, didvyriškumo pasireiškimus, kurie stačiai plaukia iš katalikų religijos. Jie stengias prikergti katalikų bažnyčiai visokių ydų, smerktinų pasielgimų, su kuriais Bažnyčia, kaip tik kovoja.

O jei koks Bažnyčios tarnautojas ką bloga padarė, masonai, prikergdami tą bloga katalikų bažnyčiai, išpučia, padidina jį, kiek tik begalėdami. Masonai nesidrovi pramanyti ir tokių piktadarybių, kurių nė būte nėra buvę, ir tas nebūtąsias, savo pačių pramanytąsias piktadarybes jie prikergia Bažnyčiai. Masonai, apjuodinę katalikų religiją, siundo ant jos sufanatizuotas minias. Taigi, meluoja masonai nutylėdami, meluoja padidindami, meluoja prasimanydami.

Šaulenis. Bet juk ir katalikų tarpe yra ir piktadarių, blogų žmonių?

Gabraitis. Taip, yra blogų žmonių ir katalikų tarpe. Bet blogas katalikas kaip tik del to ir yra blogas, kad jis katalikybės neklauso ir savo religijos nevykdo. O masonas, del to ir yra blogas žmogus, kad jis masonybės klauso ir vykdo jos reikalavimus.

Jei visi tobulai vykdytų krikščionybės mokslą, visi žmonės būtų tobuli-šventi. O jei visi žmonės elgtųs visai pagal masonybės reikalavimus ar patarimus, visi žmonės būtų biauriausios rūšies niekšai.

Atsiminkime, kad ir prancūzų revoliuciją: masonybė ir bedievybė padarė tuomet iš žmonių tokius kraugerius, kokių nebuvo buvę nuo pat pasaulio pradžios[1]).

Del to masoniją pasmerkė popiežiai Klemensas XII, Pijus VII, Leonas XII, Pijus VIII, Grigalius XVI, Pijus IX, Leonas XIII. Kiekvienas katalikas, kurs prisirašo prie masonų draugijos, tuo pačiu yra atskirtas nuo katalikų Bažnyčios[2]).

---

[1]) Skaityk apie tai knygutę „Bedievių inkvizicija“, parašė D-ras A. Maliauskis.

[2]) Constitutiones Apostolicae Sedis 1859 perskyrimas II.

Masonai, tėvynė ir politika.

Šaulenis. Masonai girias esą patriotai, ar tai tiesa, ar ne?

Gabraitis. Masonai tautybės ir patriotizmo reikalingumo nepripažįsta. Masonas Boos sako, kad masonai yra kosmopolitai, tai yra tautybės ir tėvynės nepripažįsta.[1]) Tą patį tvirtina ir didis masonų vadasrašytojas masonas Findel. Masonas Bazot „Didžiųjų Francijos Rytų" sekretorius sako, kad masonų tėvynė yra pasaulis. Tą patį kalba ir masonų rašytojas Ragon[2]).

Šaulenis. Dabar suprantu, kad teisingas yra tas priežodis, kurs sako: tiek vertas liuterono pasninkas, tiek girto malda, tiek parmazono patriotizmas (tėvynės meilė). Bet man dar neaišku, ar kišas masonai į politiką, ar ne?

Gabraitis. Masonai užsispyrę tvirtina, kad jie į politiką nesikišą, tačiau politika yra viena iš svarbiausių jų užsiėmimų. Masonijos tyrinėtojas A. Rosenberg sako, kad šiandien politikoje vadovauja masonai ir žydai[3]).

Vyriausysis Italijos masonų vadas, žydas Lemmi

---

[1]) Geschichte der Freimaurerei. Arau 1894.

[2]) Cours philosophiques I. 40.

[3]) Das Verbrechen der Freimaurerei.

sako: „Yra būtinai reikalinga, kad valstybę valdytų mūsų broliai (tai yra masonai), kad būtų nustumti nuo valdymo tie, kurie nėra mūsų broliai [1]).

Masonai visas pastangas daro, kad pravestų į parlamentą (seimą) savuosius arba bent savo šalininkus. Rinkimuose jie įstato į darbą savuosius ir sau palankias draugijas. Masonai pasirūpina, kad visi aukštesnieji valdininkai: prezidentai, ministeriai būtų jų žmonės.

O šitie skirtų saviesiems geresniąsias vietas ir tokiu būdu, kad per tuos valdininkus valdytų visuomenę masonų ložos.

Kad masonai verčias politika, tai rodo pats gyvenimas tūkstančiais gyvų atsitikimų.

Socialistų vadas Louis Blanc liudija, kad tarptautinis masonų kongresas 1787 m. nutarė įvykdyti didžiąją francūzų revoliuciją. Tame kongrese dalyvavo nuo 282 ložų atstovai. Ten buvo atstovų ne vien Francijos masonų ložų, bet ir ložų, esančių Savojoj, Bruxellėj, Kölne, Portsmouthe, Varšavoj, Maskvoj, Peterburge ir t. t.

Patys žymieji ir patys kruvinieji revoliucijos vadai, priklausė prie masonų. Tokie buvo: Mirabeau, Robespierre, Danton, Saint-Just, Lebon, Lalande,

---

[1]) A. Rosenberg, Das Verbrechen der Freimaurerei l. 31.

Brissot, Camile, Desmoulins, Marat ir k.[1])

Pats pripažįsta, kad prancūzų revoliucija buvusi bandymas įvykdyti masonų sumanymus.

Paskutiniuoju laiku Prancijoj ir valdžia, ir politika visai yra masonų rankose. Nuo Mac Mahono iki šiol beveik visi Francijos prezidentai yra masonai. Masonai yra ir ministeriai, ir svarbesnieji valdininkai. Masonas A. v. Reitzenstein sako: „Beveik visi Francijos politikai yra ar buvo masonai“[2]). Kas nepriklauso prie masonų, tas Francijoj paprastai negali gauti aukštos vietos.[3]) Pagaliau ir įstatymai pirma yra apsvarstomi masonų ložose, o paskiau pavedami valdžiai ir parlamentui juos pravesti.

Už vis vyriausioji Francijos masonų sąjunga, vadinamoji „Didieji Rytai“, paėmė į savo rankas kuone visą šalies valdžią ir politiką. Tai matyti iš pačių tos masonų organizacijos leidžiamųjų raštų[4]). Patys masonai girias, kad Francijos politiką jie taip suėmę į savo rankas, jog netrukus be jų Francijoj niekas nė

---

[1]) Masonų laikraštis „Acacia“ bal. 1903 m. l. 351.

[2]) A. v. Reitzenstein, Die Freimaurerei in Frankreich, l. 72.

[3]) Masonas Ernst Freimann, Auf den Pfaden der internationalen Freimaurerei, l. 7.

[4]) Vienas tų raštų vadinas „Bulletin de Grand Orient“, kitas „Compte-rendu de Grand Orient“.

pajudėti negalėsiąs [1]).

Francijos ministerių pirmininkas, katalikų persekiotojas masonas Combes sako: „Jau nuo seno laiko Franciją valdo paslėptasis masonų parlamentas ir jų vyresnieji, o viešoji Francijos valdžia tik vykdo masonų nutarimus [2]).

Kaip Francijoj, taip pat ir Italijoj, iki fašistams įsigalint, valdžia ir politika buvo masonų rankose. Masonai buvo Mazzini, Garibaldi, ministerių pirmininkai: Depretis, Crispi, Zanardelli ir k. k. Jiems vadovavo masonų sąjunga, vadinama „Didieji Italijos Rytai“ arba vyriausysis masonų vadas.

Iš daugybės šit bent vienas to vadovavimo pavyzdys. Viskas buvo padaryta, kad Italijos karalius susitaikintų su popiežium Leonu XIII. Bet masonų pastatytasis ministerių pirmininkas masonas Depretis visas pastangas darė, kad tas susitaikymas neįvyktų. Mat, vyriausysis masonų vadas, žydas Lemmi, reikalavo iš ministerių pirmininko Depretis, kad jis sukliudytų tą susitaikinimą. Ir tas susitaikinimas buvo masonų sukliudytas.

---

[1]) „... que personne ne bougera plus en France en de hors de nous“ (Bulletin de Grand Orient, 1890 l. 500 ir sek.).

[2]) Compte-rendu de Grand Orient, 1903. Nourrisson, Les Jacobins 266—271.

Šaulenis. Kaip Tamsta išaiškini tokį masonų savo vadams paklusnumą?

Gabraitis. Masonų vadai reikalauja iš savųjų visiško paklusnumo, nes toks paklusnumas daug padeda jiems veikime. Patys masonai sako: „Ant sekreto ir paklusnumo atsistoję, mes vedame didžias kovas ir jas laimėjame“[1]).

Italijos vyriausis masonų vadas žydas Adriano Lemmi Venecijoj 26 birž. 1892 m. savųjų susirinkime yra pasakęs: „Geriausią kovos priemonę aš jums patariu: didžią pagarbą patarimams, visišką paklusnumą įsakymams tų, kurie yra jūsų laisvai išrinkti įvairiose apskrityse masonų armijos vadais“[2]).

Masonų konstitucija reikalauja, kad masonas valdininkas, vis tiek koks jis valdininkas būtų, nors ir pats krašto prezidentas, turi visai klausyti masonijos vyresniųjų. Tie valdininkai, kurie yra patekę į aukštą vietą per masonijos pastangas, žino, kad be masonų pagalbos jie nusmuktų vėl taip žemai, kaip pirma kad buvo. Del to jie visai priklauso nuo masonijos ir yra aklai paklusnūs masonų vyresniesiems. Jie žino, kad, kitaip besielgdami, lengvai gali būt pakeisti kitais paklusnesniais.

Iš kalbų, kurios yra kalbamos ložose, parlamen-

---

[1]) Rivista della Massoneria Italiana 1892, 133.

[2]) Rivista della Massoneria Italiana 1892, l. 222.

to atstovai, senatoriai, ministeriai sužino, kokie yra masonų vyresniųjų nusistatymai. Jei jie tų nusistatymų suprasti nenori, ar nenori jų vykdyti, jie greit nustoja viso to, ką buvo įgiję su masonijos pagalba. Masonų vyresnieji nekartoja savo norų du kartu, užtenka vieno, ir kiekvienas masonas gerai žino, ko gali susilaukti nepaklausęs, kad ir pirmąjį kartą. Del to ir atstovai, ir senatoriai, ir ministeriai masonai vykdo masonijos sumanymus su visu atsidavimu.

Masonijos klauso pagaliau ir pats masonų iškeltasis respublikos prezidentas. Jei prezidentas nesutiktų pasirašyti įstatymų, kuriuos nubalsavo masonai atstovai, nors tie nubalsuotieji įstatymai būtų ir neteisingiausi, masonai atstovai visi kaip vienas eina prieš prezidentą, ir ima kliudyti jo veikimą. Šit bent vienas pavyzdis.

Francijoj prezidentu buvo išrinktas Kazimieras Pėrier. Jis masonų neklausė ir prieš jų ložas nesilenkė. Masonai tuoj ėmė jį žeminti žmonių akyse, jo veikimas buvo nuolat kliudomas ir galų gale jis gavo atsisakyti nuo prezidentavimo.

Masonija, norėdama įvykdyti kokį savo sumanymą, paprastai neduoda įsakymų savo sekėjams, bet tik pareiškia savo norą ir per visokias paskaitas, diskusijas ir t. t. perdirba savųjų mintį ir valią taip, jog ir jie nori to paties, ką yra sumanę jų vadai. Del to nemaža yra ir tokių masonų, kurie, vykdydami savo

vyresniųjų sumanymus, mano veikią pagal savo pačių norą. Tokiu būdu ten, kur yra įsigalėję masonai, per savuosius jie valdo visą šalį, nustato jos įstatymus ir jos politiką.

Šaulenis. Ir čia matyti biaurus masonų veidmainiavimas. Jie šaukia, kad katalikai negali valdyti krašto, nes jie klauso pašalinės valdžios, būtent, popiežiaus, nors popiežius tenurodo, ko reikia laikytis tikėjimo ir doros dalykuose, o masonai patys, pagaliau ir atstovais, ir ministeriais, ir prezidentais būdami, aklai klauso pašalinės valdžios, tai yra, masonijos vyresniųjų ir klauso jų visuose viešojo gyvenimo klausimuose, pagaliau tuomet, kada yra klausimas tautos gyvybės arba jos mirties.

Gal dar Tamsta paaiškintumei, ar tiesa, kad masonai nesibiauręja net politinių žmogžudybių?

Gabraitis. Masonai vartoja pagaliau ir šlykščias žmogžudybes by tik pasiekti savo tikslą. Iš daugelio pavyzdžių priminsiu bent vieną kitą žymesnį.

Masonų vyresnieji nutarė nužudyti Portugalijos karalių Don Carlos'ą ir jo vyresnįjį sūnų, sosto įpėdinį. Vyriausysis Portugalijos masonų vadas Magalha'es Lima, kalbėdamas Paryžiaus ložose 1907 m. gruodžio mėnesyje jau pranešė savo klausytojams, kad Portugalijos karalius ir jo sūnus bus nužudyti. 1908 metų pradžioje, ir pats karalius ir jo vyresnysis

sūnus buvo nužudyti[1]).

Po tos žmogžudybės karaliu tapo Manuel. Netrukus ir šis liko masonų nuverstas nuo sosto.

Prieš tai įvyksiant, jau žinojo tai ir kitų šalių masonai. Tai pripažino Belgijos masonų kalbėtojas, masonas Furnemont 12 vas. 1911 m.[2]).

Paskiau liko masonų nužudytas Portugalijos prezidentas Paes už tai, kad jis buvo katalikas ir neklausė masonų.

Vyresnysis Portugalų masonų vadas Magalhaes Lima 1919 metais buvo suareštuotas už dalyvavimą nužudyme Portugalijos prezidento Sidonio Paes. Viso pasaulio masonai darė demonstracijas ir reikalavo, kad žmogžudys masonų vadas Magalhäes Lima būtų paleistas.

Prof. Borges Grainha savo veikale „Masonų istorija Portugalijoj" sako, kad per paskutiniuosius porą šimtų metų Portugalijoj kuo ne visoms politinėms ir religinėms revoliucijoms vadovavo masonai.

Panašiai yra ir Ispanijoj. Ferrer, kurs sukėlė Barcelonoj revoliuciją ir keliolika katalikų gyvus iškepino, buvo masonas. Žmogžudys Morral, kurs metė bombą į vežimą, kuriuo važiavo Ispanijos karalius

---

[1]) Turmantin, La Franc-Maçonnerie Demasquée, Paris 1907.

[2]) Bulletin du G.·. O.·. de Belgique 5910 (190⁹/₁₀) l. 92.

Alfonsas XIII su karaliene, buvo masonas.

Bet visų garsiausiasis yra nužudymas Austrijos sosto įpėdinio erzgercogo Ferdinando ir jo žmonos. Dėlei to nužudymo prasidėjo pasaulinis karas su visomis baisybėmis. O tą žmogžudybę įvykdė masonai.

Kad masonai nužudė Austrijos sosto įpėdinį Ferdinandą ir jo žmoną, tai dokumentais įrodė profesorius Pharos savo veikale „Der Prozess gegen die Attentäter von Sarajevo". Aktenmässig dargestellt von Prof. Pharas, Berlin 1918 v. Deckers, Verlag.

Teisme, kurs buvo dėlei to nužudymo, didžiųjų Austrijos juristų dokumentais buvo įrodyta, kad Austrijos sosto įpėdinį Ferdinandą 1912 metais nutarė nužudyti Francijos masonų sąjunga Grand Orient de France (Francijos Didieji Rytai). Po to nutarimo minėtoji masonų sąjunga apie dvejus metus ieškojo tinkamų žmogžudžių, kad nužudytų Austrijos sosto įpėdinį.

Kad Austrijos sosto įpėdinis Ferdinandas turi būti nužudytas, tai pranašavo poni Savigny. Pranašaudama, ji pasislėpė po kita pavarde ir vadinos Madame de Thebes.

Pirma ji pranašavo, kad Austrijos sosto įpėdinis turi būti nužudytas 1913 metais. Bet tuomet tie pranašavimai neįvyko, nes masonų sąjunga „Grand Orient de France" nerado tinkamų žmogžudžių. Tuomet Madame de Thebes savo Almanach'e gruodžio 1913

metais rašo, kad Austrijos sosto įpėdinis bus nužudytas pirmoje 1914 metų pusėje. Iš tikro, tai įvyko, kaip pranašavo poni Savigny.

Iš kur poni Savigny, arba Madame de Thebes gavo pranašavimo galybę? O gi jos salionuose susirinkdavo aukštieji Francijos valdininkai, kurie yra kartu ir aukštieji masonų vadai. Iš jų ta poni ir žinojo, kad Austrijos sosto įpėdinis tais ir tais metais bus nužudytas. Apie Austrijos sosto įpėdinio įvyksiantį nužudymą taip pat kalbėjo 15 rugs. 1912 m. masonų laikraštis „Revue internationale de Sociétés sécrétes“.

Galop masonų sąjunga „Grand Orient de France“ surado tinkamus žmogžudžius ir juos nusamdė. Tie žmogžudžiai buvo Serbijos masonai. Jie ir nužudė Austrijos sosto įpėdinį Ferdinandą ir jo žmoną 28 birželio 1914 metais Sarajevo mieste. Šitai sąrašas serbų masonų, kurie dalyvavo Austrijos sosto įpėdinio Ferdinando ir jo žmonos nužudyme:

1) Majoras Tankošic, kurs parūpino galvažudžiams ginklus ir mokino, kaip jais naudotis, buvo masonas.

2) Ciganovič įdavė galvažudžiams bombas ir brauningus. Jis buvo masonas.

3) Budelis Gabrinovič, kurs nužudė Austrijos sosto įpėdinį ir jo žmoną, pats teisme pasisakė esąs masonas.

4) Sosto įpėdinio Ferdinando nužudymui pinigų

suteikė masonas Kazimirovič.

Prieš pat nužudymą sosto įpėdinio masonas Radislav Kazimirovič apvažiavo ir susitarė dėlei būsimosios žmogžudybės su didžiosiomis masonų ložomis Budapešte, Kijeve, Paryžiuje ir Londone. Reiškia, ir Ungarijos, ir Rusijos, ir Prancijos ir Anglijos masonų sąjungos dalyvavo Austrijos sosto įpėdinio nužudyme.

Vokietijos masonai taip pat žinojo Francijos ir Serbijos masonų sumanymą nužudyti Austrijos sosto įpėdinį Ferdinandą. Žydas Kohn, vyriausysis vokiečių masonų vadas 31 geg. 1914 m. pripažino didžiąją Serbijos ložą, kurios darbas buvo nužudymas Austrijos sosto įpėdinio.

Visa tai yra dokumentais įrodyta per teismą ir profesoriaus Pharos minėtajame veikale.

Šaulenis. Del ko masonai nužudė Austrijos sosto įpėdinį Ferdinandą?

Gabraitis. Masonai pasiryžo nužudyti ir nužudė Austrijos sosto įpėdinį Ferdinandą del to, kad jis buvo karštas katalikas, turėjo tvirtą, griežtą valią, nenusileido laisvamaniams ir masonams, kliudė jiems bedievinti ir tvirkinti Austro-Ungarijos gyventojus, o tapęs Austro-Ungarijos ciesorum būtų galėjęs dar labiau kliudyti pragaištingą masonų darbą.

Šaulenis. Ar nesukilo del to katalikai, ar neėmė masonus, arba parmazonus, bausti už tokias pasibaisėtinas niekšybes?

Gabraitis. Ungarijos tėvynainiai, pamatę pragaištingą masonų darbą, 1920 metais pareikalavo iš valdžios, kad ji griežtai stotų į kovą prieš masonus. Valdžia uždarė masonų ložas. Užtat viso pasaulio masonai, arba parmazonai, pakėlė baisų triukšmą: visa žydiškoji ir masoniškoji spauda biauriausias savo pamazgas liejo ant Ungarijos valdžios ir ant katalikų už tokį neva neteisingą masonų laisvės varžymą.

Šaulenis. Ko masonai nori pasiekti tokiu savo nežmonišku veikimu?

Gabraitis. Masonai stengias kiekviename krašte įvesti respubliką. Iš tų atskirų respublikų padaryti vieną viso pasaulio respubliką. Toje pasaulio respublikoje paimti valdžią į savo rankas ir tapti pasaulio viešpačiais. Tai rodo neabejotinai pačių masonų tarptautiniai susirinkimai ir tų susirinkimų nutarimai.

Liepos 16 ir 17, 1889 m. Paryžiuj buvo tarptautinis masonų, arba parmazonų, kongresas. Tame kongrese buvo aiškiai pabrėžta, kad masonijos tikslas yra įvesti bedievišką pasaulio respubliką[1]). Tarptautiniame masonų susirinkime 31 rugp. — 2 rugs. 1900 m. buvo pareikšta maždaug tas pats. Nuo 25 —27 geg. 1912 m. buvo tarptautinis masonų kongresas Luxemburge

---

[1]) Congrès maçonique international du centenaire 1789—1889, Paris, l. 147—149.

Tas kongresas pareiškė, kad svarbiausia masonijos užduotis yra įkūrimas vienos, visą pasaulį apimančios, respublikos, kurioje vadovautų masonai[1]) Eidami prie to savo tikslo, masonai žudo žmones, kelia revoliucijas ir sukeltąsias remia visomis savo jėgomis. Tai yra įrodė tokie mokslininkai ir masonijos žinovai, kaip Barruel, Eckert, Deschamps, Claudio-Janet, Crétineau-Joly ir k.

Žydų viešpatavimas.

Šaulenis. Bet Tamsta sakei, kad žydai ketina tapti pasaulio viešpačiais.

Gabraitis. Taip, žydai ketina tapti pasaulio viešpačiais su pagalba masonų, laisvamanių ir socialistų, ir tai gali įvykti.

Šaulenis. Tai pats įdomusis dalykas. Gal Tamsta bent kiek paaiškinsi, kaip žydai gali tapti pasaulio valdytojais.

Gabraitis. Masonijos ir žydų tikslai yra labai artimi: masonai stengias sunaikinti krikščionybę, ir žydai nori to paties; masonai stengias išgriauti dabartinį visuomenės surėdymą, ir žydai nori to paties; masonai stengias įvesti pasaulio respubliką ir joje per rinkimus paimti

---

[1]) Dr. Fr. Wichtl. Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik, l. 8.

valdžią į savo rankas, ir žydai nori tuo pačiu keliu pasiekti viešpatavimą pasaulyje. Del to žydai ir tapo kuo-ne visur masonų vadais.

Jei kada teks rinkti pasaulio respublikos prezidentą, masonai dės visas pastangas, kad būtų išrinktas jų vadas. Kadangi masonų vyriausiais vadais paprastai yra žydai, tatai yra labai galimas dalykas, kad masonai su savo pagalbininkais dės visas pastangas, kad pasaulio respublikos prezidentu būtų masonų vadas žydas.

Laisvamanių vadai yra masonai. Kadangi masonų vadai yra žydai, aišku, kad vyriausi laisvamanių vadai yra žydai.

Šaulenis. Dabar ir man paaiškėjo, delko mūsų laisvamanių valstiečių liaudininkų laikraščiai: „Lietuvos Žinios“ ar „Lietuvos Ūkininkas“ galvą guldą ne vien už pačius žydus, bet ir už jų nešvarumus. Del to, kad žydai yra laisvamanių arba bedievių vadai. Aišku, jei kada tektų rinkti pasaulio respublikos prezidentą, laisvamaniai dės visas pastangas, kad į pasaulio prezidentus patektų jų vadas, o kadangi vyriausi jų vadai dažnai yra žydai-masonai, del to labai galimas dalykas, kad laisvamaniai dės visas savo pastangas, kad pasaulio prezidentu būtų išrinktas žydas, laisvamanių vadas.

Gabraitis. Vyriausieji socialistų vadai daugumoje yra žydai. Kaip masonai su laisvamaniais, taip pat

ir socialistai taiso kelią žydams į viešpatavimą. Kaip masonai, taip pat ir socialistai kovoja su tikėjimu, kaip masonai, taip ir socialistai stengias panaikinti šitąjį pasaulio sutvarkymą; kaip masonai, taip ir socialistai nori įkurti viso pasaulio savotišką respubliką. O visa tai pašalina žydams pačias didžiąsias kliūtis į viešpatavimą.

Be to, socialistai šaukia: viskas valstybei, o nesusipratusieji mano, kad tai reiškia: visi turtai teks visiems. Ypač darbininkai taip klaidingai įsitikinę, visa galybe reikalauja, kad viskas būtų pavesta valstybei. Bet juk valstybės valdytojai bus ne visi žmonės, o tik socialistų vadai. Nugi vyriausieji socialistų vadai paprastai yra žydai. Tatai ir tas socialistų reikalavimas šitai ką reiškia: visus turtus paveskime valstybei, o pačią valstybę žydams, kitaip sakant, visus turtus ir visą valdymą paveskime žydams. Kurs dar tuo abejotų, tepažiūri, kas atsitiko Rusijoj, kada ten įsigalėjo socialistai bolševikai.

Socializmas yra labai naudingas žydams ir tuo atžvilgiu, kad jis padalina visą žmoniją į dvi dali: vienoje pusėje bus darbininkai, o antroje pusėje bus jų vadai, kurie ir bus jų valdytojai.

Socializmui įvykus, pasaulis išrodys šitaip: atskiri savininkai bus visi sunaikinti, jie visi bus paversti proletarais, o proletarai bus subedievėję ir ištvirkę. Nebebus nei patriotizmo (tėvynės meilės), nei jokių

organizacijų ar draugijų. Patriotizmui dingus, dings ir tautos ir jų ypatybės. Beliks tik viena slaptai susiorganizavusi tauta, tai žydų tauta, kaip ji kad išliko per beveik du tūkstančiu metų. Ir jai bus nesunku pavergti ir valdyti ištvirkusią, sugyvulėjusią, jokiais organizacijų ryšiais nebesujungtą masę žmonių. Jei žydams pavyko pavergti didžią Rusiją, jei masonams pavyko pavergti visą Franciją, del ko gi jie negalėtų pavergti kitų tautų?

O jei kada įvyktų pasaulio respublika, jei reiktų rinkti pasaulio respublikos prezidentą, socialistai visas pastangas dėtų, kad būtų išrinktas socialistų žymusis vadas, o kuo-ne visi žymesnieji socialistų vadai yra žydai.

Tad labai galimas yra dalykas, jog viso pasaulio socialistai dės visas pastangas, kad pasaulio respublikos prezidentu būtų socialistų vadas žydas.

Atsiminkime, kad per bolševikų revoliuciją žydai vienu kirčiu virto trijų valstybių valdovais: Rusijos, Ungarijos ir Bavarijos. Pažvelkime, kas liko išrinkti Rusijoj į valdytojus komisarus, kada bolševikai ten viršų gavo? O gi beveik patys žydai. Bavarijoj įvyko tas pats. Vyriausiaisiais Bavarijos valdovais buvo bolševikų išrinkti žydai: Levinė—Nissen, Levien, Tobias Axelrod, Erich Mühsam ir k. k. Ir Ungarijos respublikoje bolševikai, gavę viršų, išrinko vyriausiuoju Ungarijos valdovu žydą Bela Kun, tikroji jo pavardė

buvo Kohn, po jo pirmuoju buvo taip pat žydas kraugerys Tibor Szamuelly, švietimo ministeriu buvo išrinktas žydas Kunfi ir t. t.

Be to, reik atsiminti, kad dažnai pasitaiko, jog tas pats žydas yra ir socialistų vadas, ir žymus masonas, ir žymus laisvamanis.

Del to susitarimas tarp socialistų, masonų, laisvamanių ir žydų dėlei kandidato į pasaulio respublikos prezidentus yra labai lengvas.

Saulenis. Man rodos, kad ir žydų turtai gali daug jiems padėti tapti pasaulio viešpačiais.

Gabraitis. Taip, žydų turtai jau įėjo į priežodį. Ačiu milžiniškiems žydų turtams ir galingai jų įtekmei krikščioniškoji kultūra yra pavojuje. Įvairių šalių administracija, teisdavystė, teismai ir visuomenės nuomonė mažiau ar daugiau priguli nuo žydų.

Šaulenis. Tur būti, nemažesnį įtekmę turi ir žydų spauda?

Gabraitis. Taip, didesnieji ir svarbesnieji pasaulio laikraščiai yra žydų rankose. Tie laikraščiai perdirba visuomenės nuomonę taip, kad ji būtų palanki žydams jų tikslams ir jų veikimui.

Tokiu būdu žydas gali tapti pasaulio prezidentu.

Tas pats turės būti ir su kitomis aukštomis valdžios vietomis. Ir jos turi patekti žydams. Nes žydai, tapę pasaulio valdovais, turės daug racijų nepasitikėti kitais, bet tiktai saviaisiais. Tokiu būdu

žydai gali tapti pasaulio valdytojai, o kiti žmonės žydų tarnautojai ar žydų vergais.

Kad žydai bus renkami į valdovus ne kaipo žydai, bet kaipo masonai ar sočialistai, tas žydams nė kiek nekenkia, priešingai, tas žydams labai naudinga, nes pasaulis, patekęs į žydų verguvę, manys vergaująs ne žydams, bet masonams, laisvamaniams ar socialistams, del to ir atsakomybė už tą valdymą kris ne ant žydų, bet ant masonų ar socialistų.

Tas žydų viešpatavimas gali būti daug biauresnis, negu rusų carų ar turkų sultonų. Nes žydai viešpatautų ne vien politikoje, bet ir finansuose, ir pramonėje, ir prekyboje.

Žydų verguve nusikratyti būtų labai sunku. Žydai, numanydami, kad pavergtieji milijonai žmonių tikrai užsigeis nuversti sunkų jų jungą, sutvers sau gerai suorganizuotą, gerai išmankštintą, gerai apmokamą policiją, kuri bus pasiryžusi kad ir kraujo upėse paskandinti kiekvieną sukilimą prieš pasaulio valdytojus žydus. Juk taip buvo ir Rusijoj, kada žmonių minios užsigeisdavo versti žemėn žydus komisarus.

Šaulenis. Bet juk darbininkai galės mesti darbą, paskelbti streiką.

Gabraitis. Visų pirma, streikas gali būti uždraustas, kaip bolševikiškoje Rusijoj, o jei darbininkai ir sustreikuotų, juos labai lengvai privers imtis darbo arba badas, arba gerai apginkliuota policija. Juk gerai

apginkluotas būrys gali suvaldyti šimtus tūkstančių. Juk sauja gerai apsiginklavusių, gerai suorganizuotų bolševikų pavergė pusantro šimto milijonų rusų.

Išvada.

Iš to, kas pasakyta, aišku, kad masonai, arba parmazonai, yra priešininkai religijos, priešininkai doros, priešininkai tėvynės, priešininkai žmonijos. Del to katalikų visuomenei galop reikėtų pasirinkti ar Kristų, ar Judą. Jei mes patys nepasirinksime, mums parinks masonai ir jų pagelbininkai socialistai ir laisvamaniai.

Šaulenis. Ar dar galime nuo tos nelaimės beišsisukti?

Gabraitis. Galime, jei tik norėtumėm. Tas pareina daugiausia nuo mūsų pačių. Tačiau pavojus katalikams ir Lietuvoje yra labai didelis. Kadangi milijonai žmonių patys eina į žydų vergiją, apdengtą progreso skraistu, žydai gali tikrai viltis, kad su masonų, laisvamanių ir socialistų pagalba jie ims valdyti pasaulį, tuo labiau, kad masonai veikia taip rūpestingai prisirengę, jie veikia pasislėpę. Daugelis nė žinote nežino jų tikslo, o yra ir tokių, kurie net pačiu masonų buvimu abejoja, del to beveik nė vienas su jais nekovoja, nekliudo jų pragaištingo veikimo. Pavojus yra juo didesnis, kad daugelis mūsų katalikų nesiryž-

ta imtis atatinkamų priemonių ir energingai, bei sumaniai stoti į atkaklią kovą su masonais ir jų pagelbininkais socialistais ir laisvamaniais, bet, kaipo bailūs, užuiti vergai, nusileidžia bedieviams, traukias atgal, kol galop trauktis nebebus kur, nes visos pozicijos jau užimtos priešininko, tuomet mūsų pražuvimas nebeišvengiamas.

Šaulenis. Ką reikėtų daryti, kad masonų laisvamanių, socialistų ir jų vadų žydų viešpatavimas neįvyktų?

Gabraitis. Kad neįvyktų bedievių ir jų vadų žydų viešpatavimas, reikia visomis jėgomis stoti į kovą su bedieviais ir jų vadais žydais. Šitokiu būdu: Reikia nerinkti į seimą ar į valdininkus nė vieno masono, nė vieno socialisto, nė vieno laisvamanio, nė vieno ištižėlio, nusileidėlio, bailio kataliko, kurs bijodamas bedievių, kaip vėžys traukias atgal, nusileidžia bedieviems, kad ir labai svarbiuose dalykuose. Ir į seimą ir į valdininkus terinkime išmintingus, apšviestus, uolius katalikus, kurie sugeba drąsiai ir sėkmingai ginti katalikų teises.

Katalikų vaikams būtinai įvesti katalikiškas mokyklas, kur mokytojautų tiktai katalikai moktyojai. Iš mokyklų, kur mokinas ir katalikų vaikai, būtinai pašalinti visus bedievius mokytojus, bedieviškus vadovėlius, bedieviškas vaikams skiriamas bibliotekų knygas. Kad pagaminti katalikų mokytojų, reikia įstei-

gti katalikiškų mokytojams seminarijų atatinkamai katalikų Lietuvoje skaičiui. Žydams teikti lygių teisių produktyviu darbu gyventi ir tokio darbo vaisiais naudotis, bet neleisti naudoti kitų žmonių.

Masonai ir jų pagelbininkai, socialistai ir laisvamaniai, griauja religiją; kovodami su jais, mes turime religiją sustiprinti. Kas griauja tikėjimą, tas darbuojas masonų, žydų, socialistų, laisvamanių naudai, kas stiprina žmonėse tikėjimą, tas įstiprina tvirtovę, kuri neleidžia masonams pavergti pasaulį.

Masonai ir jų pagelbininkai, socialistai ir laisvamaniai, ar kitokie bedieviai šaukia: šalin kunigai iš politikos, šalin iš socialo veikimo! Jūsų vieta zakristijoj! Bet nė vienam masonui neįeina į galvą, kad, ta pačia taisykle besivadovaujant, reikia sušukti: šalin masonai iš politikos, šalin iš seimo, šalin iš socialio veikimo, jūsų vieta ložose! Panašiai tektų sakyti ir gydytojams, ir advokatams ir t. t.

Jei masonai gali vesti tikybai priešingą politiką, tai del ko kunigas ar koks kitas katalikas negali vesti tikybai palankios politikos? Jei masonai ar kitokie bedieviai puola katalikus ir politikoje, ir socialiame veikime, ir mokykloje, ir spaudoje, yra aišku, kad katalikai turi teisę tose pačiose srityse gintis.

Bet masonai, socialistai, laisvamaniai ir kitokie bedieviai nori puolamiesiems katalikams užkimšti kumščia burną, surišti rankas ir kojas, kad katalikai

negalėtų gintis, ir tokius beginklius jie nori pulti. Tai — bedievių masonų, arba parmazonų, didvyriškumas.

Masonų ir jų pagelbininkų viešpatavimas remias tyčia sutvertuoju jiems palankiu visuomenės nusistatymu. Kovojant su masonais ir jų pagelbininkais, reikia sutverti priešingą masonams, nepalankų visuomenės nusistatymą. Kol bus palankus masonams ir jų pagelbininkams visuomenės nusistatymas, tol masonai ir jų pagelbininkai bus galingi. O kai sutversime nepalankų jiems visuomenės nusistatymą, sı birės masonų galybė, nebeturėdama pamato. Tam reikia per laikraščius, per knygas, per prakalbas įrodyti žmonėms, kas yra masonai, kas yra jų pagelbininkai socialistai ir laisvamaniai, kas yra jų visų vadai žydai ir ko jie visi nori. Del to reikia išplatinti kuo daugiausia katalikiškų laikraščių, katalikiškų knygų, o atkalbėti žmones nuo skaitymo bedieviškų laikraščių ir bedieviškų knygų.

Jei mesime nusileidimą ir bailių kiškių politiką, jei rimtai imsimės darbo ir energingai stosime į kovą su masonais ir jų pagelbininkais, neįvyks ta vergija, kurią mums jie rengia, jų pančiai, kurius jie mums kala, surūdės ir subirės.

Šaulenis. Tegyvuoja tad Krikščionybė, tegyvuoja Tėvynė, tegyvuoja Laisvė; teprasmenga vergijos pančiai, kuriuos mums rengia masonai ir jų pagelbininkai socialistai ir laisvamaniai!

Taip draugams bešnekant atėjo ir vakaras. Šaulenis, atsisveikindamas, širdingai padėkojo Gabraičiui už paaiškinimą ir, sugrįžęs į savo kaimą mokytojauti, tapo uoliu katalikų veikėju ir energingu kovotoju prieš masonus, socialistus ir laisvamanius. O žmonės jį laimino, sakydami: „Duok, Dieve, daugiau tokių veikėjų!“